

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · quart període · sèrie P · número 76

Ple del Parlament

Sessió 38, primera reunió, dimarts 4 d'octubre de 2022

Vicepresidència primera en funcions de presidenta, H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'arrelament al territori (retirada) 300-00224/13	4
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Interpel·lació al Govern sobre les urgències derivades de la triple crisi 300-00222/13	4
Interpel·lació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra 300-00220/13	11
Interpel·lació al Govern sobre la creació de la companyia energètica pública i el desplegament de les energies renovables 300-00216/13	18
Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la política forestal 300-00219/13	26
Interpel·lació al Govern sobre la crisi energètica i social 300-00221/13	34
Interpel·lació al Govern sobre els canvis legislatius per a lluitar contra les ocupacions delinqüencials d'immobles 300-00223/13	40
Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra el racisme estructural, social i institucional 300-00217/13	45
Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a pal·liar els efectes de la crisi en les famílies i les empreses 300-00218/13	49

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 38.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen la consellera de la Presidència, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior i la consellera de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Decret llei 11/2022, del 30 d'agost, d'autorització d'atribucions extraordinàries de recursos per fer front a l'increment de les despeses directes d'explotació dels sistemes públics de sanejament en alta durant els exercicis 2022 i 2023 (tram. 203-00029/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 385, 11).
3. Procediment relatiu al compte general de la Generalitat corresponent al 2019 (tram. 257-00001/13). Comissió de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 352, 12).
4. Proposició de llei del tercer sector (tram. 202-00045/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, Grup Parlamentari d'En Comú Podem, Grup Parlamentari de Ciutadans, Grup Mixt. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 326, 9).
5. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei per a garantir el retorn social del rescat bancari (tram. 270-00002/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 91, 37).
6. Interpel·lació al Govern sobre les urgències derivades de la triple crisi (tram. 300-00222/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 300-00220/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la creació de la companyia energètica pública i el desplegament de les energies renovables (tram. 300-00216/13). Lucas Silvano Ferro Solé, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la política forestal (tram. 300-00219/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la crisi energètica i social (tram. 300-00221/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre els canvis legislatius per a lluitar contra les ocupacions delinqüencials d'immobles (tram. 300-00223/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra el racisme estructural, social i institucional (tram. 300-00217/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a pal·liar els efectes de la crisi en les famílies i les empreses (tram. 300-00218/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'arrelament al territori (tram. 300-00224/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la despesa en ajuts i subvencions i en publicitat institucional als mitjans de comunicació (tram. 302-00185/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica provocada per la crisi (tram. 302-00187/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica (tram. 302-00189/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ús de les llengües a l'escola (tram. 302-00186/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les agressions a funcionaris de presons per part d'interns (tram. 302-00188/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la paràlisi del primer curs polític de la catorzena legislatura (tram. 302-00190/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la política lingüística (tram. 302-00191/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bona tarda a totes i a tots. Comença la sessió.

Abans de començar l'ordre del dia, els recordo que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple, i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciarien demà al matí, a les onze hores, tal com apareix al primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Interpellació al Govern sobre les polítiques d'arrelament al territori (retirada)

300-00224/13

Així mateix, els faig avinent que el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya ha retirat la interpellació que corresponia al catorzè punt de l'ordre del dia.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

I també, d'acord amb el que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional per a les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2022 hi ha un total de 1.522 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Els faig avinent també que un diputat ha delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària.

Interpellació al Govern sobre les urgències derivades de la triple crisi

300-00222/13

Comencem, doncs, aquesta tarda amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les urgències derivades de la triple crisi, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I, per exposar la interpellació, té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Consellera, avui tornem a interpel·lar-la com ho vam fer el mes de juliol, perquè les respostes que ens va donar llavors no ens van convèncer –com no ens van convèncer tampoc les respostes del president en el debat de política general–, i perquè no ens fa res repetir les propostes d'anàlisi

tantes vegades com calgui, fins a aconseguir que les coses passin, fins a aconseguir reduir la distància encarnada entre la disposició dels drets i la seva execució.

Perquè aquí legislem, i vostès, el Govern, generen plans, decrets, agendes, ofícines, però a fora, al carrer, no hi arriben, les seves revolucions; a fora, al carrer, hi fa fred, consellera. Hi fa fred i hi ha gana, i la necessitat de pa, sostre i treball escanya.

S'esgota el temps per preservar els ecosistemes i els paisatges, per procurar-nos energia que no malmeti el planeta i per garantir un sistema de salut i de cures públic universal que ens preservi la vida; per aturar els ocupants que ens roben la terra que ens cal per sembrar. I, com vam fer en el balanç del primer any de legislatura, avui hi tornem, i ho fem reivindicant desacomplexadament que som radicals, perquè ser radical és anar a l'arrel, partir de l'arrel dels problemes i resoldre'ls d'arrel.

I aquí l'arrel té dues ramificacions opressives ben definides, i vostès no n'afronten ni una ni l'altra: una concerneix el sistema econòmic i les polítiques socials; l'altra, la condició nacional. L'opressió econòmica no té misteris: el període neoliberal del capitalisme ha multiplicat els estralls d'aquest sistema que ja fa anys que ha fet fallida, perquè només distribueix riquesa entre les elits minoritàries a costa d'empobrir les majories.

Aquesta acumulació per desposseïció, com ho conceptualitza David Harvey, repercuteix sobre els sectors més empobrits, perquè fa aquesta repercussió als sectors més empobrits de les crisis de sobreocupació del capital, i el que impulsa és l'apropiació dels actius públics per part del privat. I aquesta és l'arrel econòmica del problema que vostès no afronten ni tan sols enfortint els dics de contenció que constitueixen els serveis públics. Per això tot el que fan són pedaços, maquillatge; no són transformacions ni revolucions, perquè no van a l'arrel del problema.

Consellera, si ni tan sols han internalitzat el 061! Tenim els serveis públics afeblits, desmantellats; un sistema de cures que se sustenta en l'explotació i la precarietat; un trenta per cent de pobresa entre la població d'aquest país –pobresa i precarietat. El territori, patint despoblament i desposseïment de terres pels macroprojectes extractius. Els mossos d'esquadra, fent suport a l'expulsió al carrer de la gent que es queda sense casa. I, recordin-ho, ja ho vam dir l'altre dia: mínim un desnonament cada cinquanta-cinc minuts, mentre els propietaris de les cases sense gent, la majoria fons voltors beneficiaris d'aquell indecent rescabament públic de la banca privada, gaudeixen de la protecció dels jutges, que ni tan sols els apliquen les lleis que protegeixen les persones vulnerables davant els desnonaments.

La segona opressió, la nacional. Aquesta es resumeix ràpid: som una nació sotmesa a un estat nació que ens governa sota una monarquia hereva del franquisme, que no ens reconeix el dret d'autodeterminació i ens maltracta. L'encarnació d'aquesta opressió la vivim cada dia i repercuteix sobre les vides de milions de persones. Només cal fer un repàs del dèficit fiscal, de l'endèmica falta d'inversions estatals i les competències segregades, amb aquest exemple àlgid tan punyent com és la xarxa ferroviària. Però en tenim molts més: la repressió i la persecució que patim per expressar i defensar idees polítiques que qüestionen la monarquia i l'*statu quo*, per defensar la república i l'antifeixisme –i, avui, tot el suport al Roger; recordem que són més de quatre mil persones, les represaliades. (*Alguns aplaudiments.*) També per defensar drets que planten cara a l'extractivisme i a la desposseïció a la que ens sotmet la tirania del capital.

I, sobretot, ja que som aquí al Parlament, només cal fer un repàs, perquè aquest és un indicador molt nítid, del bloqueig que el Tribunal Constitucional exerceix sobre les lleis aprovades per aquest Parlament. Gairebé una cinquantena, consellera. I no hi ha temps...

Vostè ens deia al juliol que van lluny i van ràpid, però estem en temps de descompte i seguim sense veure la materialització de les seves revolucions. Vostè al juliol ens feien una enumeració de totes les coses que tenen en marxa, negant la paràlisi i adduint les dificultats per la repressió de l'Estat, però res del que explicava

capgira una situació destructiva galopant. Les crisis s'acumulen i fan més difícil la vida a la majoria, mentre les elits minoritàries engreixen les seves grans fortunes, sovint amb mecanismes de màfia criminal.

Ho dèiem al debat de política general: facin fora Endesa de les nostres vides, comencin per les institucions i aportin que del subministrament se'n puguin beneficiar tots els veïns, amb aquesta energètica pública, de gestió i distribució; posin en marxa la banca pública, la renda bàsica universal; protegeixin les terres per sembrar; rein-
dustrialitzin el servei de la transició ecològica; expropiïn pisos als voltors; expropiïn terres per preservar els conreus; regulin lloguers; regulin preus dels aliments; deixin de posar la policia al servei d'ordres judicials infames.

Avancem cap a l'autodeterminació i la plena sobirania i deixem de demanar permís a un estat que es regeix per un règim i una constitució on no caben els nostres drets; no hi caben els nostres drets fonamentals, cap: ni els polítics, ni els civils, ni els socials.

Ara fa cinc anys vam demostrar que es pot fer, i ho vam fer amb les lleis de desconnexió del 6 i el 7 de setembre, donant resposta a una voluntat popular expressada majoritàriament a les urnes i al carrer. Amb aquella decisió, el Parlament va plantar cara a l'Estat i va exercir autènticament la seva sobirania, possibilitant el referèndum d'autodeterminació que reclamava una majoria social. I sí, toca fer el mateix per defensar tots els drets, perquè la lluita per la ruptura amb l'Estat ha de ser també a la conquesta de drets com l'habitatge.

De la sobirania exercida el 6 i el 7 de setembre n'hem pagat un preu molt alt, sí, a nivell de repressió i tota la Mesa encausada. I aquesta crueta la veiem encarnada, sobretot, en la repressió que va patir..., més de tres anys de presó de la presidenta Carme Forcadell, per haver permès aquell debat i aquella votació. Per cert, tot el suport a la seva valentia i compromís. (*Aplaudiments.*) Demà hi torna a haver un judici a la Mesa següent; va ser el president Torrent, per haver permès el debat sobre l'autodeterminació i sobre la corrupció de la monarquia.

Són els límits que imposa l'Estat, cert; però, què ha de fer aquest Parlament? Adaptar-nos dòcilment a aquestes limitacions? Desistir? No. Més exercici de sobirania. Com més limitacions, més valentia per desbordar-los. Amb societat organitzada per fer-hi front, que hi és. La nostra responsabilitat com a membres d'aquest Parlament és defensar la plena sobirania de la institució per poder servir els drets de tota la població catalana. Plantem cara a cada llei, no acotant les retallades, sinó al contrari, tirant pel dret en l'execució i legislant de nou, si cal, amb més agosament encara. Desbordem-los amb un tsunami de radicalitat en la defensa de drets fonamentals, socials, civils i polítics, i desemmascarem, davant la població i davant del món, la tirania d'aquest Estat, on els grans consensos de país de la societat catalana no tenen cabuda.

Consellera, la manca de voluntat de l'Estat espanyol per resoldre democràticament el conflicte polític i per donar cabuda als drets socials que el consens d'aquest país reclama és una manca de voluntat rotunda i persistent. Ni reconeixement del dret a l'autodeterminació, ni amnistia i fi de la repressió, ni regulació de lloguers, ni res. Però també són rotunds i persistents la crisi econòmica i social, climàtica, energètica, creixent, l'augment de la precarietat de la majoria de la població catalana i la degradació dels serveis públics.

Persisteix la urgència d'actuar amb sobirania per promoure i aplicar polítiques públiques de justícia social i ambiental superant els límits que imposen la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia. La resolució democràtica del conflicte polític i social que patim davant l'immobilisme de l'Estat espanyol només té un camí: la negociació internacional posterior a la ruptura democràtica amb l'Estat, des de les institucions catalanes i mitjançant la mobilització social, continuant en el camí iniciat amb el referèndum de l'1 d'octubre i amb la vaga general del 3 d'octubre de 2017.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència, senyora Laura Vilagrà.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Bé, bona tarda. Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Diputada Sabater, comparteixo moltes de les coses que explicava fa un moment, i, especialment, el moment d'excepcionalitat o de preocupació que vivim, que, de fet, vivim a Catalunya, vivim a Europa i vivim al món. En tot cas, és innegable que ens trobem davant una crisi social, econòmica, energètica, i sempre que en tenim ocasió, doncs, nosaltres també en parlem.

Tot i així, i tornant a aquesta triple crisi que ens explicava, deixi'm dir-li que crec que es queden curts. I sí, m'ha decebut citant-ne només tres, perquè, de fet, crec que n'hi han moltes més, de crisis que estan patint Catalunya, Europa i el món. I, de fet, la nostra obligació –i ho fem– és, incansablement, treballar per fer-hi front. Perquè, de fet, no és que estiguem en una època de canvis i, per tant, de «crisis» en plural, sinó que estem en un canvi d'època. I, en aquest sentit, en els darrers anys hem destinat molts esforços a paliar els efectes de moments socials molt dramàtics, com vostè descrivia –el 2020 o el 2021–, i anem seguint.

En qualsevol cas, des d'aquests darrers anys, des del 2020, ja hem destinat més de 3.000 milions d'euros, de fet, a polítiques de suport al sector, doncs, de petites i mitjanes empreses –turisme, comerç...–, però també milions d'euros, uns 1.200, a fomentar l'ocupació, però també a reforçar el sistema educatiu, incorporant-hi més docents que mai; reforçant el sistema de salut, especialment l'atenció primària, però deixi'm parlar també de la salut mental, importantíssima en aquests moments. I la voluntat del Govern de la Generalitat no és altra que consolidar aquestes millores i aquests canvis, malgrat que no arribin fons extraordinaris des de l'Estat, des d'on haurien d'arribar, perquè és qui recapta la major part d'impostos.

Però, en tot cas, i pel que fa a aquest setembre, per posar-ne alguns exemples recents i no anar més enllà..., la gratuïtat de l'I2, la signatura del Pacte Nacional per a la Indústria –important, també, perquè es té una visió territorial, i per nosaltres això és molt rellevant–, l'energètica pública –vostè en parlava i avui el Govern n'hem aprovat els estatuts i, per tant, ja no té marxa enrere. I, efectivament, en tema d'habitatge hem multat fons voltors per no tenir habitatges socials a disposició. O hem regulat els lloguers –sí que ho hem fet, i ha funcionat bé. Per altra banda, estem en el procés d'estabilització més gran de la història dels treballadors i treballadores de la Generalitat per acabar amb aquesta temporalitat.

Tot això ho estem fent, i ho estem fent molt ràpidament. Ho estem fent perquè el país ens ho demana i, evidentment, la situació social ens ho demana. Però avui el factor que més condiciona l'economia és l'escalada de preus per les conseqüències de la guerra d'Ucraïna. Ahir ho va explicar el president. I aquí varem posar tot un seguit de mesures, en aquest escut social, amb 300 milions d'euros addicionals per fer front a l'augment del cost de la vida, estrictament amb aquesta finalitat, per fer front a les dificultats: arribar a final de mes per l'augment de costos que estan patint, doncs, moltes empreses i moltes entitats, perquè aquesta nova crisi no ens impliqui encara més desigualtats de les que ja teníem.

Per tant, aquí hem posat un ajut de cent euros per infant a les famílies de rendes mitjanes i més baixes que tenen fills i filles en edat d'escolarització obligatòria. També un augment del cinquanta per cent de l'ajut previst, ja previst per a les famílies vulnerables, per pagar la factura energètica aquest hivern, l'anomenat «bo social tèrmic». També una convocatòria d'ajuts al lloguer per a gent jove que poden arribar fins a 250 euros per persona. O bé la tarifa bonificada de transport jove, la T-jove, fins als trenta anys.

Però també fem front a la crisi energètica més enllà d'atendre aquestes urgències, i ho fem amb aquesta necessària transició energètica –i després la consellera Jordà segur que tindrà temps d'explicar-ho en una altra interpellació, però...–: accelerar les instal·lacions de plantes de producció d'energia renovable, accelerar la instal·lació de fonts de producció d'energies renovables d'autoconsum, també mesures per a l'estímul de l'estalvi energètic.

Però no s'oblidin d'altres crisis: la crisi emocional i de salut mental, que suposa un patiment absolut per a moltes famílies per la situació d'incertesa present i futura. I, per tant, aquí tenim un problema, i un problema que ens pot afectar a tots al llarg de la vida. Hi varem dedicar un ple monogràfic al desembre i d'aquí en va sortir el pacte nacional de salut mental, que té a darrere, o a davant, millor dit, cinquanta entitats que empenyen també per aconseguir treballar intensament, transversalment, integralment, des de tots els departaments, des de totes les etapes de la vida.

I no ho fem només mirant-nos dades, sinó treballant també el camp social. Jo mateixa he vist la cara a la pobresa, la malaltia mental, treballant en un municipi, el municipi de Catalunya que més rendes garantides té percentualment. Per tant..., molta necessitat.

I pensem, sí, en mesures estructurals, perquè per fer front a les necessitats socials calen mesures estructurals, com la renda bàsica universal, per redistribuir millor la riquesa, per trencar dinàmiques que realment ens ajudin a arribar a la justícia social i a reduir les desigualtats.

Però també la crisi que patim les dones: violències, desigualtats, bretxa salarial, invisibilització, pressió estètica, tuteles per poder decidir sobre el nostre propi cos; discriminacions que afecten a totes les dones independentment de l'origen, classe, religió, i fins i tot aquelles que en algun moment tenim posicions de responsabilitat. Però hi treballem; hi treballen el Departament d'Igualtat i Feminismes i la resta. I ho fem també de la mà dels ajuntaments, amb aquest acord marc que destinarà 90 milions d'euros, del 22 al 25, a finançar..., situacions de violència masclista, serveis d'atenció i d'informació a les dones, serveis integrals LGTBI+ o serveis i polítiques de migracions, acollida i vida digna compartida.

Tot això, en un context de retorn del populisme i enfortiment de l'extrema dreta. I sí, això també és una crisi, i molt greu, i ho vivim amb aquesta crisi de valors i de defensa de drets humans bàsics que hem de fer, encara, perquè Catalunya ens volem un país absolutament democràtic, d'acollida, antiracista, que no toleri cap discriminació i, evidentment, en contra de totes les violències masclistes.

I també la crisi democràtica –i vostè n'ha fet esment. Viure encara en un estat amb mancança de separació de poders, fora dels estàndards democràtics equiparables a Europa, que reprimeix els dissidents i no permet votar, fins ara, ens porta a sumar una nova crisi més als catalans i catalanes, i d'això fa molt de temps que en som conscients. I aquí vull deixar ben clara una i una altra vegada la defensa de l'autodeterminació, de l'amnistia, i això és invariable com a proposta del Govern per a la resolució del conflicte polític.

I no ens cansarem de repetir –el president també ho va explicar– que, fins que no puguem votar, el conflicte no s'haurà resolt. De fet, com saben, varem aprofitar el debat sobre l'orientació política general –en aquest cas, en boca del president– per llançar una iniciativa, per impulsar un acord de claredat per tal d'articular i materialitzar l'ampli consens social existent a Catalunya, que és un referèndum d'autodeterminació amb garanties i reconeixement com a via per resoldre el conflicte polític.

No obstant això, la defensa de l'amnistia, de l'autodeterminació, no exclou la possibilitat d'abordar un altre aspecte que continua restant molta força a la negociació, i és encara la persistència de la repressió judicial. Com vostè mateixa deia, esperem noves condemnes, moltes de les quals poden arribar en forma de presó. La persistència d'un marc legal que, de fet, en aquests moments encara farà que el president..., bé, l'expresident, en aquest cas, i conseller ara, Roger Torrent, doncs,

demà hagi d'anar davant un jutjat, com la resta de membres de la Mesa, per simplement permetre un debat absolutament necessari.

A dia d'avui, doncs, tant la repressió vigent com la seva amenaça són un dels elements que condiciona la força de negociació del Govern de la Generalitat de cara a abordar el fons del conflicte polític. Per tant, en cap cas es tracta d'una revisió de la posició del Govern de la Generalitat sobre la resolució del fons del conflicte, sinó que a curt termini orientem aquest procés de negociació a crear unes condicions que redueixin l'evident asimetria que existeix entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat.

Com a qualsevol procés de negociació d'un conflicte homologable a altres experiències que s'han produït a nivell internacional, la principal variable en joc no és el temps, sinó la correlació de forces entre les parts. I aquí remem per no seguir treballant des d'una asimetria tan evident.

Així doncs, vostè parlava d'algunes crisis, jo n'hi he afegit algunes altres. Jo diria que són moltes i profundes, però nosaltres no diem als altres el que han de fer, sinó que el que fem és..., ens mullem. En aquest cas, jo soc nedadora i sempre que convé em mullo. Aquesta és l'única manera, amb implicació, amb coratge, en que podrem resoldre les crisis, els conflictes, sense resignar-nos, sense deixar d'intentar-ho, posant sempre el bé comú i el país per davant nostre.

Per tant, moltes crisis, però ganes de treballar-hi, ganes d'aportar solucions. I, per tant, com més braços tinguem, com més braços compromesos amb els valors transformadors i d'esquerra..., ho assolirem més ràpid.

I, com sempre hem dit, oberts a seguir parlant d'aquesta i altres qüestions, i especialment en l'elaboració i tramitació dels pressupostos. De vostès també depèn acompanyar-nos per estar al costat de la gent.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera. Per a la rèplica, torna a tenir la paraula la diputada Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

La veritat, consellera..., vostè ha dit que nosaltres ens havíem quedat curts, i vostè la veritat és que no ens ha respost a res del que hem plantejat. Perquè jo, després de la seva intervenció..., que té tota la legitimitat per fer-ho, no?, de repetir el que ja va fer al juliol, que és posar-nos exemples de polítiques que s'estan duent a terme, d'aquestes que nosaltres cataloguem de no radicals, sinó que són pedaços... Després de fer això, jo m'he seguit quedant amb la pregunta essencial respecte a davant d'aquest no cabre-hi els nostres drets dins dels límits de la Constitució i l'Estatut, què pensen fer amb el Govern vostès, com a partits? Estan disposats a fer aquest exercici de sobirania unilateral que vam fer, com vam fer el 6 i el 7 de setembre, per defensar el dret d'autodeterminació? A tornar-lo a fer per defensar el dret d'autodeterminació i els drets socials, com la regulació del lloguer, a cada llei que ens vingui tombada?

Vostè ens ha dit que calen braços. Escolti'm, aturant desnonaments, nosaltres hi som cada dia (*alguns aplaudiments*), i som cada dia al carrer fent el que no fa el Govern. La pregunta és: si vostès no deixen de portar la policia al servei dels voltors, que volen buits els seus habitatges per seguir especulant mentre deixen sense casa gent vulnerable, que fins i tot estant emparades per la llei de l'Estat contra els desnonaments, estant emparades pels informes de vulnerabilitat, segueixen sent expulsades perquè els jutges es posen al servei dels voltors... Nosaltres som allà aturant el desnonament, perquè el Govern no hi és, creient i fent costat a aquestes famílies.

Jo m'he quedat sense saber..., com vostè ens feia també aquesta crida, no?, a que ens sumem a votar els pressupostos. Jo pregunto..., perquè, és clar, va haver-hi un debat de política general en què vostès ens van votar en contra gairebé la totalitat de les propostes que nosaltres vam fer. La meua pregunta és: aquests pressupostos, tin-

dran la garantia de que en sis mesos s'inicia la prova pilot de la renda bàsica, es modifica la regulació de la fiscalitat amb un impost sobre la renda de les persones físiques progressiu o l'impost a les grans fortunes? Perquè vostès hi van votar en contra.

Aquests pressupostos, establiran la fiscalitat ecologista, aturaran els macroprojectes d'energies renovables, posaran aquesta energètica pública al servei de la ciutadania i dels municipis amb una empresa de generació, distribució i comercialització que permeti garantir el dret a l'energia per a tothom mitjançant el control del preu, i no aquestes coses estranyes de les que vostès n'estan molt orgullosos, però no responen a això que estem demanant? Planificaran una reforma agrària per dur a terme una reconversió eficient del sector agroalimentari per garantir la sobirania alimentària? Perquè hi van votar en contra –hi van votar en contra.

Per tant, quins pressupostos ens volen seduir a venir a votar, si les propostes que nosaltres fem vostès les voten en contra? Aquests pressupostos inclouran impulsar els treballs per a la creació d'una banca pública? Exigir al Govern de l'Estat espanyol el traspàs de tots els béns immobles actualment propietat de la Sareb per ser gestionats per la banca pública de Catalunya? Dur a terme una política sobirana en la gestió del deute públic? Ho inclouran? Perquè llavors ens hi tindran, nosaltres hi serem.

Però, és clar, no tenim cap garantia de que vostès siguin aquí, com no la tenim perquè hi siguin en el control de preus per la igualtat i la justícia; a nivell d'escolaritat, acabar amb els concerts de l'escola pública; fer la sanitat cent per cent pública –i disculpi, però la salut mental jo la incloïa en aquesta reivindicació de la salut pública cent per cent universal i de qualitat–; la reivindicació de l'expropiació de tots els pisos; supressió de les cambres de la propietat; salaris mínims i reducció de jornada...; drets socials per a una atenció pública digna i de qualitat; desconnectem d'Endesa, com ja li he dit abans; control de les actuacions policials i reparació de les víctimes de la violència institucional; independència per canviar-ho tot... Tot això ens ho van votar en contra.

Per tant, ni m'ha contestat quina pensa ser la seva actitud, el seu compromís, per exigir aquesta sobirania del Parlament a l'hora de tirar endavant els drets socials, civils i polítics, ni... Si realment vostès estan disposats a incorporar tot això, doncs, parlem-ne.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per a la rèplica, doncs, ara té la paraula la consellera, la senyora Laura Vilagrà.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Diputada... Bé, ja ens tenen acostumats que a la conselleria de la Presidència li parlen de tot: de les qüestions del Govern, qüestions que no són competència directa meva. I, per tant, en aquest sentit no puc respondre a absolutament tot el que em demanen. Ho intentaré, eh?, però, en tot cas..., no absolutament tot.

Deixi'm que recordi unes paraules del company de grup, el senyor Jové, president del grup parlamentari –no et sàpiga greu, Josep Maria (*la consellera riu*)... Deia, diputada, sentia a dir que la setmana passada comentava el company Jové: «El soroll, quan només és soroll, ens allunya de la utilitat, igual que la gesticulació estèril ens allunya del servei públic, perquè equivocar-nos d'adversari ens allunya fins i tot de l'horitzó nacional i de la veritable justícia social que alguns perseguim de forma compartida.»

Crec que podríem compartir també aquestes paraules. I és evident que hi vàrem ser, a la negociació, durant mesos. Vàrem parlar molt del contingut de l'acord que teníem, entre en aquest cas Esquerra Republicana i la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, o al revés, diguem-ne, vostès al davant. Jo vaig ser-hi, i, per tant, també d'alguna manera me'n sento responsable, del que vàrem escriure i el que no. I després els hi faré una valoració del que hem complert o del que crec que hem complert i del

que queda pendent, perquè és bo fer-ho, és bo monitoritzar-ho, és bo que els acords ens els treballem.

Però, en tot cas, ja sabem que els seus acords muten, perquè avui vostès m'han afegit moltes més coses que no vàrem pactar en aquest acord, doncs, del seu grup parlamentari. I a l'hort i a la vinya no s'hi pot ser; és a dir, o una cosa o l'altra. És a dir, si vàrem pactar tot un seguit d'acords i de plantejaments, ara no me'n pot afegir de nous i dir que no els hem complert.

En tot cas, jo li faig, diguem-ne, una valoració sobre l'acompliment d'aquest acord d'investidura, que està basat en dades i en informació, i que el podem contrastar. En aquest sentit, el Govern de la Generalitat manté el seu compromís amb el desplegament d'aquest acord –i, de fet, com sempre ens recorda, va permetre la investidura del president Aragonès. Aquest acord plantejava setanta-nou mesures, i totes elles es troben incloses en el pla de govern d'aquesta legislatura, que, evidentment, doncs, monitoritzem i valorem.

D'aquest acord, el cinquanta-dos per cent requerien l'aprovació dels pressupostos per a l'any 2022; uns pressupostos que, com tothom sap, vostès finalment no hi van donar suport. Però, en tot cas, i amb motiu del debat de política general, també va ser un moment per valorar l'actualització de l'acompliment d'aquest pacte. I considerem, segons la nostra, diguem-ne, valoració i monitorització, que es va desplegar ja, que ja s'ha desplegat un 40,6 per cent d'aquest acord. I l'hi aniré, doncs, desgranant.

Per altra banda, també li puc explicar l'estat de l'execució. Concretament, sis propostes estan concloses, cinquanta-quatre estan en execució, dotze tenen una execució planificada, set encara no tenen una execució prevista. En altres paraules, a data de setembre, el noranta-u per cent de les mesures de l'acord tenen algun grau d'execució.

És evident, doncs, que des del Govern mantenim el compromís amb la implementació d'aquest acord, com demostren aquestes xifres. I, en concret, i pel que fa a polítiques que vostè mateixa m'ha esmentat avui i que sé que hi treballen i els preocupen, en polítiques d'habitatge la llei de pressupostos de la Generalitat –l'actual– preveu un increment de la partida destinada a l'adquisició d'habitatges mitjançant tanteig i retracte que és un setanta per cent més del que hi havia el 2020. Per tant, és evident, el salt que s'ha fet pressupostàriament.

I, com a resultat, durant el primer semestre d'aquest 2022 ja s'han iniciat 227 operacions de tanteig i retracte. I, per tant, s'han incorporat en aquest període 596 habitatges del parc públic. Per tant, la feina s'està fent. És evident que sempre amb les dificultats que suposa tenir molts actors que no van en aquesta línia, però, en qualsevol cas, la feina hi és.

I el Govern, tot i així, continua allargant la mà per donar respostes i compliment a aquest acord d'investidura. Per tant, jo ja entenc que la seva candidatura és una candidatura exigent, reivindicativa, activista, però que no reconegui cap avenç o pocs avenços, realment, la setmana en què hem aprovat els estatuts, com li deia, de l'energètica pública, avui mateix, doncs, jo diria que, com a mínim, és injust, i segurament també ho podria qualificar de temerari.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera.

Interpелlació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra

300-00220/13

Passem ara al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpелlació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per a l'exposició, té la paraula el senyor diputat Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, tal com expressa el títol d'aquesta interpellació, volem parlar i volem parlar a fons de la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra. Val a dir que ho fem per responsabilitat, en exercici de la nostra responsabilitat com a primer grup de l'oposició. Ho fem des de la preocupació que tenim i ho fem, també, des de la perplexitat.

Deixi'm començar per la responsabilitat. Vàrem dir des del primer moment per boca del nostre president del grup parlamentari, el senyor Salvador Illa, que creiem, doncs, que des de l'oposició també s'havia de pressionar, d'instar, d'empènyer el Govern a fer determinades accions que creiem que en aquest moment no s'estan fent.

Però la mateixa responsabilitat que ens empeny a fer això –i l'hi dic, doncs, amb aquesta franquesa... Jo li vaig anunciar el divendres que faríem aquesta interpellació. Soc perfectament conscient..., som perfectament conscients que vostè està convallescent. Li vam dir que teníem la disponibilitat de retirar-la i posposar-la per a un altre ple, i l'hi reitero, si és que vostè creu que hi ha algun inconvenient al respecte.

Responsabilitat, deia. I, en primer lloc, doncs, preocupació: preocupació per tot el que està passant al capdavant del Cos de Mossos d'Esquadra, pel que està passant a la prefectura, al si de la prefectura, i entre la prefectura i la direcció política del Departament d'Interior. I perplexitat perquè no passa... Jo m'havia apuntat divendres passat: «No passa setmana que no tinguem alguna notícia», i és que ara ja no passa dia que no tinguem alguna notícia que no deixa de sorprendre'ns i, sincerament, de preocupar-nos.

Què és el que ens preocupa de tota la situació actual? En primer lloc, la doble fractura que hi ha al si del Cos de Mossos d'Esquadra, que es va evidenciar a través dels mitjans de comunicació d'una manera nítida, que s'ha intentat tancar amb una carta, doncs, del comissari Estela, el comissari en cap de la prefectura, al conjunt del cos. Però fractura també i divisió també entre el que és la prefectura i el que és la direcció política del departament.

Ens preocupen les derivades que això té i pot tenir o pugui tenir en el funcionament ordinari del cos, no només en el dia a dia, sinó en el que és la projecció del cos. La direcció d'un cos i d'un cos policial no hi és només per gestionar el dia a dia, sinó que també hi és per projectar, per analitzar la realitat i per projectar el futur. Per tant, ens preocupa també en aquest sentit.

Ens preocupa molt sincerament el silenci del Departament d'Interior davant de tots aquests reiterats episodis –i després m'hi referiré amb una mica més de detall. I ens preocupa, doncs, la manca de reacció política davant d'alguns fets que, des de la nostra perspectiva, i crec que des d'una part important i rellevant de l'opinió pública, són fets greus.

I quins són, aquests fets? Doncs els fets són de tots coneguts. Just els relataré, no hi aprofundiré més, però, en qualsevol cas, estem davant d'una fractura de la cúpula. Al juny, sembla ser, segons vam conèixer per mitjans de comunicació, el comissari Estela demana el relleu del comissari Sallent, el seu *alter ego*, el seu número dos del cos. L'hi demana a vostè, vostè l'hi nega. En una filtració, que no sé si hi hem de donar o no credibilitat, es diu: «No, no, és que probablement a la tardor o a l'hivern, quan ja vinguin nous comissaris, potser hi haurà nous relleus.» Per tant, inestabilitat.

Ens preocupa la judicialització. Aquests dies hem conegut un episodi que es va donar ja fa mesos, que és que el responsable d'Investigació Criminal, que va ser cessat en la remodelació amb la que nosaltres vàrem ser molt crítics, ha judicialitzat, ha portat a la instància judicial, doncs, el seu cessament per tenir un clar component de política. Ens preocupa, i molt, això.

Ens preocupa la suspensió publicada ahir al *Diari Oficial de la Generalitat* d'un concurs per a inspectors, intendants i comissaris. No queda suspès el de comissaris, perquè no està afectat pels episodis, però, en qualsevol cas, estem parlant de temes no gens menors, cap d'ells gens menor, no? Uns fets que tenen unes causes; això no

passa perquè sí, ni és casual que, d'alguna manera, passin ara. I, evidentment, tenen unes conseqüències, aquests fets.

Quines són les causes, des de la nostra perspectiva? Doncs la causa de tot –el pecat original, si em permet aquesta expressió– és la politització del Cos de Mossos d'Esquadra que han fet vostès, fins i tot *avant la lettre*. I la primera responsabilitat no li pertoca vostè. Ara mateix es passava balanç del grau de compliment de l'acord entre Esquerra i la CUP per poder validar, en una interpellació idèntica a aquesta a les portes de l'estiu, la relació exhaustiva que va fer la consellera de la Presidència, la senyora Vilagrà. Eren tots els temes d'Interior. «No, mirin, ja hem retirat les defenses»; «No, mirin, ja hem retirat les acusacions particulars»; «No, mirin, ja hem posat en marxa la comissió d'estudi.» Van complir fil per randa tots aquests fets.

Per tant, iniciem la legislatura malament, des d'aquesta perspectiva, fent del Cos de Mossos d'Esquadra moneda de canvi per un acord polític, i el continuem empitjorant amb una decisió amb que nosaltres hi vam ser molt crítics i que vam qualificar de «purga». I, compte, perquè els fets ens comencen a donar bastant la raó. Vam qualificar de «purga» una modificació, una alteració, una substitució de fins a trenta-sis comandaments que tenia més d'avís per a navegants, de «*cuidadín*», que d'altra cosa. I ara resulta que comencem a conèixer que alguns d'aquests que han judicialitzat això havien estat violentats des de la instància, diguem-ne, superior per tal de que donessin informacions sensibles, informacions sensibles d'investigacions que només devien al jutge en tant que policia judicial.

Per tant, s'ha fet amb criteris polítics, s'ha interferit en el Cos de Mossos d'Esquadra. Per no parlar d'algunes decisions –que veurem com va acabant el tema– que tenen a veure amb procediments. I aquí podríem parlar del que està passant amb tot el tema de les ocupacions –si m'ho permet, de les *desocupacions*– i fins on arriba la ingerència política en el que haurien de ser protocols estrictament de naturalesa tècnica, responsabilitats del Cos de Mossos d'Esquadra. Jo crec que, amb vostès, el Cos de Mossos d'Esquadra ha patit la pitjor ingerència política que s'ha viscut fins ara.

I volem fer una advertència: compte amb la falta de respecte per l'àmbit policial, que es deu, en la seva vessant de policia judicial, exclusivament a la judicatura; que es deu, en l'exercici de molts àmbits, a la seva capacitat tècnica, i que no accepta ni pot acceptar de cap manera ingerències de naturalesa política.

Ho diré d'una altra manera: vostès, d'alguna manera, han tirat la pedra de la politització i ara amaguen la mà. Amaguen la mà darrere d'allò de les fonts, perquè en tots aquests episodis que li he anat esmentant hem trobat «fonts d'Interior confirmen...», «fonts d'Interior desmenteixen...», «fonts d'Interior diuen que sí, que això va passar», «fonts d'Interior...», etcètera. I tant se val, això, si parlem de la suspensió del concurs, tant se val si parlem de la carta del comissari Estela, tant se val si parlem del cessament, etcètera: «fonts d'Interior».

El que li demanem, conseller, el que li demanem al Govern, és que doni la cara. Ha entrat d'una manera barroera en el Cos de Mossos d'Esquadra i en patim les conseqüències. I hi han unes causes, hi ha una opacitat a l'hora de donar informacions i hi han unes conseqüències. Conseqüències per al propi cos, en primer lloc, que són els que pateixen com a institució aquesta situació, són els que l'acusen més. El sentir de molts comandaments, elevats o mitjans, o de molts servidors del Cos de Mossos d'Esquadra..., ho estan patint des del territori; conseqüències per al seu prestigi i conseqüències, en definitiva, per a la política, diguem-ne, en general.

I, per tant, nosaltres creiem que s'han de donar explicacions, i que aquestes explicacions s'han de donar en seu parlamentària. I, si no ens satisfà la resposta que vostè ens pugui donar avui, ja l'hi advertim des d'ara, persistirem en la demanda d'aquesta informació, persistirem en la necessitat de posar llum sobre tot aquest conjunt d'episodis que tenen aquestes causes i aquestes conseqüències.

Conseqüències, deia, per una prefectura trencada, conseqüències per una pèrdua d'autoritat –i això és greu–, conseqüències per la desmotivació de molts professio-

nals, conseqüències per la fuga de molt talent. Vostès no han estat capaços no de captar talent, sinó de retenir aquell que ja tenien. I, si vol, li faig una relació de persones: el darrer, l'intendent Venteo; el senyor Justo Medrano, el comissari Porcuna... El comissari Porcuna no era una peça qualsevol més, era una peça absolutament nuclear en aquesta direcció, cap de la Comissaria Superior de Coordinació Central, de la que depèn la Comissaria General d'Informació, de Policia Judicial, de Recursos Operatius, de la Brimo, etcètera. I aquestes persones, doncs, se'n van desillusionats. No se'n van per..., se'n van perquè no veuen futur, perquè no veuen un horitzó, perquè no veuen les coses clares.

En definitiva, vostès ens han dit des d'aquesta tribuna que volien una direcció coral –i els ho deia el Salvador Illa, president del nostre grup parlamentari– i s'han trobat que no els ha funcionat, en definitiva, ni un duo. No els ha funcionat ni un duo, al capdavant. I no només per les raons que he expressat, sinó perquè, entre el si de la prefectura i entre la prefectura i el Govern, cadascú té una partitura diferent, i, per tant, així, el Cos de Mossos d'Esquadra no arribarà gaire lluny.

Li demanem que donin la cara i que corregeixin tot aquest cúmul de despropòsits en bé d'una institució que és una de les institucions més importants del nostre autogovern.

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Diputat, hi ha una manera de fer oposició que és afirmar allò que tu vols que sigui cert, i, a partir d'aquí, desenvolupar la teva política d'oposició. Això ho fa des de fa força temps, i jo li nego la major.

Respecte del que vostè afirma amb relació a les crisis, em remeto no a rumors, no a missatges, no a fonts, sinó a un escrit molt nítid i molt clar del comissari en cap del cos. Per cert, la prefectura no és un duo. S'ha oblidat de les dues dones que participen també de la prefectura. Són quatre. (*Aplaudiments.*) No és un duo. I, justament, per mi això va ser essencial. La prefectura és el comissari Estela, comissari en cap; és el comissari Sallent, és la intendent Rosa Bosch i és la inspectora Montserrat Escudé. És rellevant, aquest oblit. I per mi és rellevant també subratllar que la prefectura són quatre.

Dos. Sí, jo crec en la coralitat, sí; en responsabilitats compartides, sí, i no en estructures verticals, que són el passat, des del meu punt de vista, i molt poc enriquidores.

Em parla de falta de futur i de desmotivació, de fuites. Miri, al Cos de Mossos d'Esquadra, comandaments que han deixat el cos n'hi ha un fotimer. I vol que li digui una cosa? En part, en bona part, és una bona notícia, perquè molts d'aquests comandaments són el cap de seguretat del Port de Barcelona, o el cap de seguretat del Port de Tarragona, o el responsable de seguretat de determinades entitats privades, o els caps de seguretat de determinades ciutats del país, de ciutats mitjanes i grans del país. I això és molt positiu, perquè els hi ben asseguro que ajuda molt a la coordinació i al treball compartit.

I la relació de tots aquests comandaments que han deixat el cos i que s'han incorporat a tenir altres responsabilitats, però que beuen i que tenen la cultura del Cos de Mossos d'Esquadra, és molt molt molt positiva també per al Cos de Mossos d'Esquadra. I això ho seguirem fomentant, perquè és positiu. I no ha passat ara, ha passat des de sempre. I ho reitero, afortunadament, perquè també indica bastant què representa el Cos de Mossos d'Esquadra des de la perspectiva de la seguretat al nostre país, a on es va buscar la gent que volem que tinguin responsabilitats.

Em parla d'absència de futur i de perspectives. Miri, l'altre dia, el Cos de Mossos d'Esquadra assumia una nova responsabilitat molt rellevant, que és la possibilitat

de fer la investigació sobre els precursors..., sobre, en fi, tot el que fa referència als explosius, etcètera, que fins ara era competència exclusiva de la Guàrdia Civil, i ara també de Mossos d'Esquadra. I d'això fa quatre dies. Des del punt de vista de la lluita antiterrorista, de les investigacions, és molt important, és molt rellevant.

Però fa quatre dies també aconseguíem una nova competència, que és la capacitat d'investigar més enllà de les fronteres del nostre país, de Catalunya, i també fora de l'Estat, a la Unió Europea. No té pinta que això sigui absència de futur; més aviat té pinta de confiança en el Cos de Mossos d'Esquadra. (*Aplaudiments.*)

Em feia referència a un parell de coses que em semblen especialment rellevants. Parla d'un episodi que s'ha produït en el que el Cos de Mossos d'Esquadra, els seus comandaments i la conselleria, ha actuat com ha d'actuar, garantint la concurrència i la claredat en la concurrència. A la que hi ha una cosa que es sospita que pot generar algun dubte sobre la transparència d'un procediment, doncs, aturar-ho i portar-ho a investigació, com no pot ser d'una altra manera. I, després, posar més garanties i que continuï el procés. Així ho hem traslladat en els sindicats, i ho han vist molt positivament.

I la judicialització. Que un comandament deixi de tenir una responsabilitat i presenti un recurs contra aquesta decisió, i presenti el seu escrit d'allegacions fixant tot allò que ell estimi més oportú..., està en el seu absolut dret. Però que, d'això, el principal grup de l'oposició en faci categoria i certesa de tot allò que s'afirma, diu molt poc, jo crec, en aquest cas, del principal grup de l'oposició, en aquesta reflexió. Naturalment que té tot el dret a fer les seves afirmacions, però em sembla sorprenent que vostè consideri carta de naturalesa tot allò que s'afirma en un recurs d'una persona que es fixa contra una decisió que l'afectava a ell negativament.

Però jo, sobretot, del que li vull parlar és de seguretat, i el Cos de Mossos d'Esquadra n'és una garantia, i dels seus horitzons. Però abans ha fet referència al que sempre va explicant i va reiterant, que és la intromissió política. I l'hi torno a dir: sí, hi haurà direcció política al Cos de Mossos d'Esquadra. Sí, perquè és un servei públic que depèn de la sobirania d'aquest Parlament. I de la mateixa manera que jo mai permetré que hi hagi interferències polítiques en l'operativa, en les decisions operatives i en l'actuació policial, tampoc permetré que hi hagi interferències policials en les decisions polítiques (*aplaudiments*), perquè les decisions polítiques depenen d'aquest Parlament.

La decisió de feminitzar el Cos de Mossos d'Esquadra depèn de la política, de la sobirania dels ciutadans i ciutadanes. Fixar la proximitat com a prioritat i ampliar el Cos de Mossos d'Esquadra és una decisió política. Sí, la de lluitar amb especial incidència contra les violències masclistes, sí, és una prioritat política. El creixement del cos, la proximitat, les comissaries de proximitat, incorporar-hi les dones en més d'un quaranta per cent o garantir la diversitat per tenir un cos de Mossos d'Esquadra que s'assembli a la societat a la qual serveix és una decisió política. I la política de seguretat d'aquest país depèn de la política i del seu Govern, i no de les estructures policials, que això és d'una altra època. (*Aplaudiments.*) I em semblava que això vostès també ho tenien superat.

Jo vull parlar de l'horitzó, i sí, de l'ampliació del Cos de Mossos d'Esquadra fins a 22.000, i de la proximitat i de les oficines de proximitat, com la que obrirem al gener o febrer a Manresa de la mà de la policia local, també; i de la modernització i de la tecnificació del Cos de Mossos d'Esquadra; i sí, ho reitero, de la diversitat i de la feminització a dalt i en el conjunt del Cos de Mossos d'Esquadra; i de lluitar contra les violències masclistes i contra els delictes d'odi; i de la digitalització, i de la col·laboració amb les administracions, que és molt positiva i està funcionant, com, per exemple, amb l'Ajuntament de Barcelona, amb la campanya d'estiu que hem fet enguany, amb la força i l'energia..., que hi hem posat recursos, des del Cos de Mossos d'Esquadra, per a un resultat que ha estat positiu en la campanya d'estiu, en el pla d'estiu, aquest estiu, i que ha permès reduir en més d'un dotze per cent els delictes a

la ciutat de Barcelona. Per cert, recordi-l'hi al seu candidat a Barcelona, que sembla que allò que li explica l'alcaldeessa i el seu propi regidor de Seguretat, del seu propi grup..., no se n'ha assabentat. Sí, aquesta és la realitat del que estem fent.

I més transparència, sí, en el Cos de Mossos d'Esquadra, cada dia més, cada any més. I per això a la comissió parlamentària defenso que els seus resultats seran positius per al Cos de Mossos d'Esquadra.

I sí, política per defensar que la llei mordassa a Catalunya no s'apliqui en la mesura que estigui en les nostres possibilitats. Hi insisteixo, em pensava que això també era una cosa que vostès tenien superada, que estaven en contra d'aquesta llei (*aplaudiments*), i veig que en són els principals valedors.

O la necessitat d'aprovar una nova llei de policia, que la necessiten els ajuntaments d'aquest país, que la necessiten els cossos de seguretat d'aquest país, tant la seguretat privada –per ser regulada– com les policies locals, com la Policia de la Generalitat i els alcaldes. I, per tant, ha de ser un repte de tots els qui estem aquí, un repte de tots els grups parlamentaris, treballar per aquest consens.

Aquesta és la realitat de la seguretat del nostre país: un cos de Mossos d'Esquadra coordinat amb les policies locals al servei de la seguretat dels ciutadans i ciutadanes. Perquè, com els dic sempre, la seguretat és la garantia dels drets i llibertats, i especialment dels més vulnerables, i ha d'estar sota la direcció política dels representants dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Gràcies, senyora presidenta. Continua la meua perplexitat. Agafi qualsevol diari d'avui i veurà què surt respecte als Mossos. I vostè puja aquí i..., flors i violes –i vostè puja aquí i..., flors i violes. (*Remor de veus.*) No, no... Acaben de suspendre un concurs intern, oposició, perquè hi havia un micròfon no sé on; acaben de judicialitzar un procés que jo... No em faci dir el que no he dit. Jo no he donat per bona cap afirmació; jo li dic que està judicialitzat. Quan algú fa aquest pas és que algunes raons deu tenir, i no serem ni jo ni vostè el qui les hi donarà o les traurà, serà el jutge. Però, en qualsevol cas, a diferència del que deien fa uns mesos, miri, aquest comandament segueix pensant que se li han vulnerat els seus drets i ha posat sobre la taula algunes coses preocupants. I vostè apareix aquí i tot és meravellós –tot és meravellós. Escolti, obri els diaris d'avui, obri els diaris d'ahir, obri els diaris d'abans-d'ahir, i veurà que cada dia...

Jo ho he estat ajustant. Ho vam decidir divendres, i l'hi vaig dir: «Farem una interpellació perquè ens preocupa molt, això». L'he hagut d'ajustar dissabte, l'he hagut d'ajustar diumenge i l'he hagut d'ajustar aquest dematí, perquè surten novetats cada dia. I novetats, home, que ens preocupen. I celebro que avui hagi vingut aquí, encara que sigui a instància nostra, perquè fins ara el Departament d'Interior no ha estat per enlloc. Fins ara el departament..., «fonts d'Interior confirmen...», «fonts d'Interior...» Vostè creu de debò que la crisi al si de la prefectura s'ha tancat amb la carta del comissari Estela? Vostè creu que això és així? Ens pot confirmar o desmentir el que va dir una filtració, que deia: «Fonts del departament diuen que, a més a més, pels volts de Nadal, quan vinguin els nous comissaris i comissàries, probablement serà substituït»? Ens pot pujar aquí i dir que això genera molta estabilitat a dintre d'un cos? A nosaltres ens ajuda a entendre...

«Hi ha algunes persones que marxen.» Sí, n'hi han hagut sempre –el senyor Baró va anar al port deu fer set o vuit o més legislatures. Però, escolti, que en una legislatura marxin cinc comandaments no és tan habitual. I per això vam fer en el seu moment –i vostès no hi han parat massa l'atenció– el grau en Seguretat amb l'Institut de

Seguretat Pública de Catalunya i la Universitat de Barcelona, precisament per generar professionals de la seguretat, perquè no tenen per què ser exclusivament caps del Cos de Mossos, caps de la Guàrdia Civil –com és el cas de Montserrat– o caps de la Policia Nacional, com és..., de no sé quines entitats bancàries. Perquè creiem que els policies és bo que facin de policies i els experts en seguretat és bo que tinguin un rang acadèmic i daixò.

I, per tant, aquestes són les propostes que hem anat fent. I li pregaria que no em fes dir, doncs, allò que no li he dit. I l'hi reitero, home, el que està sortint del Cos de Mossos d'Esquadra és altament preocupant. I demanem que donin la cara i demanem que donin explicacions, i demanem que no tergiversin les paraules i ens facin dir el que no hem dit.

I, respecte a la llei, hem tingut ocasió de començar-ne a parlar. És un bon instrument, però li vam dir dues o tres coses. La primera i més rellevant la va dir el president del nostre grup parlamentari: estem disposats a treballar la llei del sistema de policies amb el Govern, estem disposats a arribar a acords en aquest sentit. I va afegir una segona consideració, no gens menor: haurà de triar si la fa amb els seus socis de la CUP o la fa amb nosaltres, però amb els dos alhora no estem disposats a treballar-hi.

Tercera consideració, que li vaig traslladar jo personalment: ens sembla que un context de campanya electoral no és el millor context per parlar d'una llei que afecta amb aquesta intensitat els ajuntaments i el món local. Per tant, home, si volem que realment funcioni, millor que d'alguna manera ho apartem del debat, del rum-rum d'una campanya electoral que és evident que ja ha començat fa molt de temps. Però la predisposició del nostre grup a relacionar quins temes són de millora –i estic segur que en molts dels aspectes ens hi posarem absolutament d'acord– hi és tota.

I una altra consideració. Vostè em diu: «Escolta, és clar que donarem orientació política al Cos de Mossos d'Esquadra.» Perdoni, n'hi ha donat vostè i n'hi han donat tots els que l'han precedit, sense excepció, però no confongui l'orientació política i marcar quines són les prioritats d'acord amb el que passa, amb la realitat..., no confongui això amb les intromissions tècniques. Hi ha un àmbit tècnic, i les fronteres són nítides. I si se l'ha judicialitzat en algun cas, que ja veurem com s'acaba, és precisament per ficar el nas en aquelles decisions que no els corresponen des de l'àmbit polític. I alguna hora n'hauré de parlar en profunditat. Hi han altres episodis, hi han altres àmbits, com el tema de les desocupacions, que veurem com acaba.

I, escolti, la decisió sobre quins recursos es fan servir o la marca el jutge, moltes vegades –i, si em demana la meua opinió personal, crec que no li toca, però, en qualsevol cas, si ho marca, s'ha d'obeir–, o la marca la policia amb coneixement i expertesa. Però no són els àmbits polítics els que han de dir, els que han de fer o deixar de fer determinada..., i amb quines unitats han de fer determinades intervencions.

Per tant, jo el que demanaria és pulcritud, respecte i donar la cara, i donar la cara quan passen totes aquestes qüestions, perquè el Cos de Mossos d'Esquadra..., vostè dirà el que vulgui, però no passa precisament pel moment més reeixit de la seva història. I, si no, llegeixi els diaris d'aquest dematí mateix.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Doncs ara, per a la rèplica, té la paraula el conseller, el senyor Joan Ignasi Elena.

El conseller d'Interior

Vicepresidenta... Ara recordava quan el ministre Marlaska..., el senyor Pérez de los Cobos va recórrer contra el seu cessament. No sé si compartiria la intervenció que ha fet ara vostè, i les afirmacions que va fer en aquell moment aquell senyor en seu judicial, en legítima defensa dels seus interessos, que no comparteixo, però que segurament deu tenir tot el dret de defensar.

Segurament la seva intervenció en aquell cas seria diferent, però ara segurament deu tocar defensar una cosa diferent. Jo defenso sempre el mateix i sempre hi soc. Perquè, clar, no m'han interpellat mai per parlar de seguretat ni de temes de seguretat als... (*Remor de veus.*) No, no, sempre amb els embolics, amb els temes aquests en els que sembla que se senten meravellosament còmodes.

Jo ho reitero –jo ho reitero–: en comptes de dir que no hi ha d'haver intromissions polítiques en l'operativa, en comptes d'afirmar –que ho comparteixo– que quan fan de policia judicial han de seguir les instruccions de jutges en les investigacions... No em va el cronòmetre. En comptes de dir tot això... Posi'l a quatre, que... (*Rialles.*) Perdonin, és que no..., s'està posant. (*Veus de fons.*) No, és que no està posat el...

En comptes d'afirmar tot això –ho repeteixo–, en comptes d'afirmar que la..., i posar en dubte que nosaltres creiem que els mossos han de seguir les instruccions de jutges quan fan de policia judicial –que ho comparteixo–, en comptes d'afirmar que nosaltres fem intromissió en les accions de l'operativa i en les investigacions, posi-me'n un exemple –un. No un que afirma un senyor en un judici en el qual es defensa –els seus drets. No, no, un –un– exemple en què algun directiu de la conselleria, algun responsable polític de la conselleria, hagi entrat en qüestions operatives. Perquè aquestes afirmacions genèriques jo les comparteixo, i, com que les comparteixo, doncs sí, no s'ha d'entrar a l'operativa, però tampoc –i ho torno a repetir– acceptaré intromissions policials en les decisions polítiques.

I, per tant, ho reitero: les decisions sobre la feminització, les decisions sobre la proximitat, sobre el creixement, sobre les prioritats, sobre tot això, són decisions polítiques.

I, finalment, respecte de la llei. Saben –perquè ho vaig dir el dia que vam presentar el programa en comissió– que volíem tirar endavant la llei del sistema policial. És una llei de país, que afecta els grups parlamentaris que estem aquí, però molt més que a nosaltres mateixos: afecta el món local, afecta alcaldes i regidors. I, per tant, aquí ha d'existir un gran consens.

Jo només vull reiterar: tenim un cos de la Policia de la Generalitat magnífic, que s'entén fantàsticament amb els altres cossos de seguretat, particularment policies locals, que està creixent en competències, que és cada dia més policia integral, que és més policia marítima, que és més policia d'investigació, que és més policia d'informació, que té més competències en diferents ordres, i que, per tant, és més policia de Catalunya que mai.

Seguirem treballant en aquesta direcció –creiem que és el camí. I seguirem defensant que, per sobre de tot, la seguretat pública d'aquest país, com a servei públic que defensa drets i llibertats, i particularment dels més vulnerables, és una política pública que requereix la direcció política i alhora requereix el respecte dels responsables polítics perquè les tasques operatives i de policia judicial funcionin amb l'autonomia que mereixen.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre la creació de la companyia energètica pública i el desplegament de les energies renovables

300-00216/13

Acabat aquest punt, continuem amb el vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la creació de la companyia energètica pública i el desplegament de les energies renovables, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I té la paraula el diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats i diputades... De la mateixa forma que la covid va posar sobre la taula la resistència del nostre model sanitari de residències, la crisi energètica posa damunt la taula el fracàs del nostre model energètic, de la planificació energètica del futur d'aquest país i, especialment, del desplegament de les energies renovables a Catalunya.

Ho hem dit moltes vegades, però creiem que hem de començar així totes les interpellacions a la seva conselleria: el Govern ha fet fracassar el desplegament d'energies renovables a Catalunya. Deu anys de bloqueig. He estat repassant dades aquests dies, i la veritat és que és un desert energètic: 2014, zero megawatts instal·lats; 2015, zero; 2016, zero; 2017, zero; 2018, 2,3, instal·lats per una iniciativa popular, per la gent de Viure de l'Aire; 2019, zero; 2020, zero; 2021, zero, i 2022, un altre zero.

La veritat és que sembla que instal·leu energies renovables en codi binari. I aquí hi ha un problema evident. El negacionisme climàtic no són només alguns dels discursos que sentim per aquí dient que les energies renovables no serveixen, que el canvi climàtic és una cosa d'extraterrestres i aquestes coses. El negacionisme climàtic és precisament el més perillós; és precisament aquell que aboca la ciutadania a la desesperança, aquell que aboca els nostres veïns i veïnes a no creure que hi ha una alternativa energètica, social i econòmica capaç de fer front a les conseqüències de la crisi energètica que vivim i a les conseqüències del canvi climàtic, aquell que defuig trencar cap plat i que ens aboca a la desesperança de pensar que no hi ha alternatives.

En aquest Parlament moltes vegades hem sentit parlar de sobirania, però la sobirania energètica en aquest país brilla per la seva absència. El vuitanta-cinc per cent de la demanda d'electricitat es cobreix per importació, sigui de gas, sigui de petroli o sigui d'urani. Som un desert energètic. Només el quinze per cent de la demanda elèctrica la cobrim amb fonts renovables instal·lades al nostre país. I això tenint en compte que gran part d'aquesta demanda renovable la cobrim a través de la hidroelèctrica que vam instal·lar el segle passat. En definitiva, estem igual que fa deu anys, però amb una crisi energètica que posa en evidència la feina que no han fet.

I què proposen vostès aquests dies per sortir d'aquesta paràlisi? Una empresa pública d'energia per als edificis de la Generalitat. Cito textualment les paraules del president: ha remarcat que el seu objectiu és ser «una peça més del mercat elèctric, sense voluntat de substituir les grans companyies», i que fonamentalment vol posar a disposició del país el potencial energètic dels edificis titularitat de la Generalitat. I, la veritat, si la resposta al fracàs en el desplegament de les energies renovables, i enmig de la major crisi de subministrament energètic que hem vist mai, és posar plaques solars als edificis públics de la Generalitat, la resposta és una resposta ben trista i sense ambició. I per donar aquesta resposta segurament no calia anar a Nova York.

Aquesta proposta neix sense ambició, sense capacitat d'impactar ni per superar el fracàs del desplegament d'energies renovables ni per protegir la ciutadania i el teixit productiu de la crisi energètica que vivim. I crec que la primera pregunta és de calaix: quin impacte creuen que tindrà per a les famílies i per al país que als edificis públics d'aquest país hi hagi plaques solars que fa quinze o vint anys que les haurien d'haver instal·lat? Quin impacte creu que tindrà sobre la producció d'energia renovable en aquest país? I quin impacte directe creu que en rebran les famílies?

Perquè avui a casa nostra l'autoconsum, especialment el solar, ja va de pujada; avui ja hi ha famílies instal·lant-se plaques solars. El que veiem avui és que és una demanda molt focalitzada en llars, evidentment, unifamiliars i fonamentalment en famílies que es poden permetre avui invertir en el futur i garantir-se el subministrament energètic a un preu raonable.

Però volem que l'empresa pública sigui una altra cosa. Volem que l'empresa pública sigui l'instrument que permeti a les famílies, a totes les famílies d'aquest país, i al teixit productiu i al territori d'aquest país accedir a les energies renovables. I si

volem solucions, si volem donar solucions a les empreses i a les famílies d'aquest país, cal ambició, ambició política i ambició pressupostària. No donarem resposta a la crisi energètica d'aquest país amb 600.000 euros i dos lleis per legislatura.

Nosaltres proposem una altra empresa pública d'energia, i nosaltres proposem una empresa pública d'energia que estigui abocada a complir determinats objectius. El primer, i fonamental en la situació que vivim, fer arribar les energies renovables a la ciutadania d'aquest país, que, a més a més, veu com cada cop se li fa més difícil pagar el rebut de la llum. I això vol dir massificar la distribució de panells solars d'accés a les famílies per als balcons i per a les teulades. Volem que l'energètica pública sigui la porta d'accés de les famílies d'aquest país a les energies renovables.

I volem que ho sigui també per a les empreses i per a les comunitats de veïns d'aquest país. I això vol dir també electrificar les llars catalanes per substituir les calderes de gas per calderes elèctriques. I, evidentment, cooperar amb el teixit industrial per desplegar les energies renovables en els polígons industrials del nostre país. I, evidentment també, produir i impulsar comunitats energètiques en el nostre país. I aquí és on poden jugar un paper els edificis públics, els de la Generalitat i els de la resta d'administracions, per produir energia, per autoabastir-la, però també per compartir-la amb els veïns i veïnes del municipi, amb els projectes del teixit associatiu i amb els projectes del teixit econòmic del municipi.

Un segon element clau que per nosaltres ha d'abordar aquesta energètica pública: cal recuperar els espais estratègics de decisió, especialment els hidroelèctrics. Cal recuperar les concessions caducades en aquest país, per justícia, però també per democràcia. Estem farts d'haver passat un estiu en què dia sí i dia no vèiem que hi havia embassaments buidats per fer negoci amb la hidroelèctrica, mentre se'ns abocava en aquest país a un episodi de desabastament d'aigua. Necessitem que les hidroelèctriques d'aquest país, almenys les que ja han acabat les concessions, siguin recuperades per l'empresa pública i siguin gestionades per l'empresa pública per tenir espais democràtics, per decidir com gestionem les reserves d'aigua en aquest país.

I també creiem que l'empresa pública pot ser un espai on recuperar salts d'aigua acompanyant els municipis, especialment els municipis petits de muntanya; recuperar petits salts d'aigua que històricament s'havien utilitzat i han quedat en desús, per produir energia hidroelèctrica.

La tercera qüestió, que per nosaltres és fonamental i en la qual veiem que la seva elèctrica segueix quedant-se molt curta: els espais urbans han de ser motor de la transició energètica en aquest país. No pot ser que tot el debat sigui com despleguem les energies renovables al rerepaís. I això vol dir que l'empresa pública ha de ser motor d'electrificació de la xarxa de mobilitat en aquest país; ha de ser impulsor del transport públic, però també ha de facilitar l'accés a la mobilitat elèctrica per als sectors més afectats per la transició energètica i per l'encariment dels combustibles, i, en definitiva, permetre que en els espais urbanitzables però no consolidats es puguin desplegar energies elèctriques, i tenir capacitat propositiva i inversora i d'acompanyament als ajuntaments i a les diputacions d'aquest país perquè el teixit urbà sigui capdavanter en la transició energètica.

I un quart pilar fonamental, pel qual necessitem una empresa pública que vagi més enllà de ser l'empresa pública dels edificis de la Generalitat de Catalunya, és que necessitem una empresa pública de país que sigui capaç de dialogar amb el territori i que sigui capaç d'invertir en el territori, i no només en els edificis públics. Ho sabem perfectament: tres quartes parts de la població viu en el set per cent del territori, i la resta sembla que resti a disposició de les necessitats energètiques. Necessitem espais de decisió públics que acompanyin el territori, perquè, si no, el que tindrem d'aquí a uns anys és o fons voltors planejant per tots els espais rurals d'aquest país per instal·lar-hi macroparcs d'energies renovables o línies de molt alta tensió travessant aquest país.

Per tant, el que cal és una energètica pública que surti de l'Administració pública, que tingui capacitat d'inversió, de planificació i de diàleg amb el país. No volem, com deia el president, que l'empresa pública sigui una peça més d'un puzzle que és injust i que és antidemocràtic per a la ciutadania d'aquest país. Volem que sigui la peça capaç de canviar el tauler del joc i de garantir el subministrament energètic renovable per a la ciutadania del nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per a la resposta, té la paraula la consellera, la senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta primera. Diputades, diputats... Senyor Ferro, deixi'm dir d'entrada que jo crec que estem com molt d'acord. A mi tot el que vostè ha dit, diguéssim, no em desenaixa en absolut. El que potser de ben segur que és veritat és que, u, no ens devem haver explicat massa bé –i ara en tenim una altra oportunitat–, i que, evidentment, mà estesa per fer la millor de les eines per a aquest país i posar-la a disposició, com no pot ser d'altra manera, dels ciutadans i ciutadanes.

Aquesta és la vocació, i ja li dic que jo no he entès res malsonant, de tot el que vostè m'ha dit. Parlarem, segurament en la segona intervenció més, de la comercialitzadora, entenc, que vostès hi posen molt èmfasi, o no, no ho sé, però, en qualsevol cas, també intentarem explicar per què no ho veiem exactament així. Però avui el Govern ha aprovat aquesta energètica pública amb uns estatuts amplis que permeten moltes coses, i això ho hem de construir entre totes i tots, ho hem de construir plegats.

Vagi per davant, però, alguna de les coses que vostè ha dit i que, evidentment, hi estic absolutament d'acord. La primera és que venim de deu anys d'aturada que havíem de revertir. Vostè ha parlat de bloqueig; bloqueig absolut i total, un bloqueig..., bé, ho ha dit, no? Zero, zero, zero. Evidentment, ha dit: «21, zero; 22, zero.» També deixi'm dir que un parc eòlic aproximadament tarda tres anys, des de que passa per informació pública, i un de solar, dos..., val a dir ara que menys d'un, perquè, com bé sap, doncs, n'hem accelerat els tràmits, eh?, però... És a dir, ho dic perquè això també s'ha de tenir en compte.

Si m'ho permet, deixi'm dir que en aquest darrer curs polític hem modificat la legislació –ho saben vostès perfectament, perquè en això també ens hi han ajudat, hi hem treballat– i hem reforçat també els equips. I aquests equips –important–, els equips humans, doncs, han fet possible que des del passat mes de gener fins a data d'avui més de trenta parcs solars en sòl no urbanitzable disposin ja en aquests moments de l'autorització per ser construïts i connectats a la xarxa elèctrica de distribució. Aquesta és una realitat, eh? I, si m'ho permet, entenc que, molt modestament, és una dada gens menyspreable, si tenim en compte, com molt bé ha recordat vostè, que des de l'any 2013 Catalunya no n'havia autoritzat cap –zero.

Com que també n'ha parlat a la seva intervenció, diputat, doncs..., efectivament, un altre pas d'aquest full de ruta cap a la transformació verda és l'energètica pública, que, com li deia avui, ha aprovat el Govern, i que estic segura que no la devem haver explicat massa bé, eh? Estic convençuda que ens podem explicar més i millor, eh? Som davant d'un repte majúscul, i això és una evidència, també, però, sense cap mena de dubte, aquesta és –com també deia el president Aragonès, i ho feia fa unes setmanes– una de les principals apostes estratègiques del Govern: una mesura que nosaltres entenem com a mesura transformadora en majúscules, i una eina imprescindible també per accelerar aquesta transició energètica al nostre país.

De fet, per primera vegada a la història de Catalunya, aquest país té una eina, aquest país disposarà d'una empresa pública d'energia, i l'hem de fer..., la millor. I ens necessitem absolutament tots, eh? Perquè jo estic convençudíssima que aquesta

eina serà imprescindible per al país. Ho serà ara, però també ho serà en el futur, i, evidentment, hi hem d'estar totes i tots còmodes i l'hem de fer el més gran possible. I torno a estendre la mà, només faltaria.

Crec també que cal una energètica pública perquè les administracions públiques, doncs, han d'incidir també, en aquest cas, a canviar un sistema energètic on ara l'oligopoli energètic en controla la generació i en controla també la comercialització, així com gairebé..., un monopoli en l'àmbit de la distribució. Aquesta és la realitat. I això és sinònim d'un model que ni a vostè ni a mi ens agrada, i que vull pensar que a una gran part, per no dir la majoria d'aquest Parlament, si més no, no els hi hauria d'agradar, que és aquest model centralitzat, aquest model vertical, no renovable i, evidentment, al nostre entendre, gens democràtic, eh?

En canvi, des de la Generalitat, des del Govern, aspirem a potenciar aquest altre model, aquest model distribuït –també vostè en parlava–, horitzontal, renovable i, òbviament, com no podia ser d'altra manera, democràtic, on les administracions, però no només les administracions, sinó també la ciutadania, deixen de ser espectadors d'una vegada per totes i passen a ser protagonistes, especialment a través de les comunitats energètiques –que també n'ha parlat. Jo crec que aquí tenim un ventall molt important i molt interessant, i, doncs..., que es pugui lluitar també contra la pobresa energètica, en aquest cas.

L'energètica pública començarà generant, i això no m'agrada –ja m'ho deia l'altre dia, també, enmig dels passadissos, i està molt bé, eh?, que m'ho digui, i no, no s'ha d'aturar aquí, evidentment, però és molt important–..., començarà generant i subministrant energia primer a la pròpia Generalitat –gens menyspreable, tampoc, perquè el dos per cent del consum de Catalunya el genera la pròpia Generalitat, eh?–, però també, progressivament, a les altres administracions, amb projectes territorials en peu sempre d'igualtat, que això per nosaltres és bàsic i cabdal.

L'energètica es planteja com una eina –ho he dit abans– de transformació també per accelerar la transició energètica al nostre país, sota, evidentment, la necessitat de garantir el subministrament energètic i de fer-ho a preus assequibles, assequibles i tot reduint les emissions, alhora, també, que ens hi hem compromès d'acord amb els objectius d'Europa.

Volem, doncs, aconseguir un model energètic que prioritzi la generació distribuïda, el control democràtic de l'energia, la cohesió territorial, amb la necessitat de distribuir aquests beneficis de les grans centrals de generació, i que la ciutadania i els ajuntaments esdevinguin motor de canvi. Crec que aquí també hi ha una part molt important.

La clau, doncs, és disposar d'aquest instrument públic –que ja el tenim, que ja el tenim– amb capacitat inversora en la generació elèctrica, també en la creació de comunitats energètiques, els serveis de recàrrega del cotxe elèctric –permetin-me..., també important–, els serveis d'emmagatzematge, els serveis també d'agregació de demanda flexible i, evidentment, també els serveis de comercialització lligats a aquests nous models econòmics, que sabem quins són i que en podem, evidentment, definir més.

I una eina molt important –vostè també en parlava i és extremadament important, i, en aquests moments de dificultat, encara més– que ha de permetre alleugerir els rebuts elèctrics de les famílies, sens dubte, i, evidentment, primer les més vulnerables i les que més pateixen.

Aquesta eina, l'energètica, ha de ser una eina capaç també d'aprofitar el potencial renovable de les instal·lacions, de les edificacions, de les infraestructures –totes, les de la Generalitat i també del seu sector públic–, per satisfer primerament les demandes de consum propi –hi tornem, eh?–, a excepció d'aquella energia que es pugui compartir, doncs, amb famílies vulnerables que visquin en aquests moments a menys de cinc-cents metres –esperem que tot plegat, entre totes i tots, i aquí també demano que des de Madrid, doncs, ens hi sumem tots, en aquest sentit, confiem que

ben aviat, de dos quilòmetres, eh?, si és possible—..., doncs que procedeixin dels sostres solars que estiguin autoritzats sota, evidentment, en aquest cas, el règim d'autoconsum col·lectiu en xarxa exterior i també amb excedents. Crec que aquí també hi ha un ventall importantíssim per explorar i per treballar.

I, en tot cas, és imprescindible entendre que aquesta energia no els serà facturada, atès que no operarà com la seva comercialitzadora per tal que no perdin —important— el dret de percebre el bo social elèctric. Aquí, d'això, si un cas, a la segona part també en parlarem.

En definitiva, l'energètica que volem és aquella que promogui projectes d'autoconsum o de generació distribuïda a tots els edificis públics de la Generalitat, ocupant el cent per cent —el cent per cent— de l'espai disponible i adequat a cada ubicació, però que també desenvolupi projectes propis o compartits amb les entitats locals —amb els nostres ajuntaments—, aportant-hi també tot el coneixement tècnic, tot el coneixement tècnic necessari. Ahir encara tancava unes jornades a Girona, de la FOEG, i el món empresarial ens deia que els hi cal encara molta gent que els ajudi, gent experta en aquesta matèria, no? Passa als ajuntaments, passa a les empreses. Jo crec que, des del Govern, aquí també hi tenim molt a dir.

També volem que aquesta energètica pública participi en un percentatge de projectes privats que es considerin estratègics —aquí també en podem parlar, crec que hi ha també un bagatge important—, i que també s'incentivin, com no pot ser d'altra manera, les comunitats i empreses locals també a participar-hi.

I també volem que es gestionin —i n'hem parlat en més d'una ocasió— les centrals hidroelèctriques a mesura que vagin venent —com també en parlava vostè— aquestes concessions, igual que la majoria de països europeus, de fet, van fer fa un segle, quan es van construir. Ara hi ha una segona finestra d'oportunitat. I, en aquesta línia, el 30 de maig del 22 la Generalitat ja va anunciar —ho vaig fer jo mateixa en seu parlamentària—, doncs, l'inici de l'expedient, en aquest cas, per recuperar la gestió de les tres primeres centrals hidroelèctriques —dues d'elles molt a prop de casa d'una servidora—: Can Trinxet, la Cúbia i Vilanna —aquestes tres. I hi estem, evidentment, treballant.

I també, si m'ho permeten, cal dir que serà una empresa pública de titularitat cent per cent pública, amb la Generalitat de Catalunya com a única accionista, i serà també un mitjà propi de l'Administració catalana. I, tal com marca la llei, el vuitanta per cent dels seus serveis els ha de prestar als ens públics que consideri, doncs, mitjà propi. Intervindrà també inicialment en els àmbits liberalitzats —on s'hi pot intervenir lliurement—, la generació i la comercialització. No farà transport, però no es descarta, més endavant —per això li parlava d'aquesta obertura—, intervenir en distribució, ja que és una clau de volta important per garantir un model energètic distribuït i, sobretot, més democràtic i, evidentment, més renovable.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera. Per a la rèplica, té la paraula el diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies. Per nosaltres la major discrepància, més enllà d'una qüestió de model que posarem sobre la taula ara, és d'ambició. No només pels deu anys de retard que portem en el desplegament d'energies renovables; hi ha un problema d'ambició amb la situació energètica que vivim. Quan un no ha fet la feina durant deu anys i es reserva la proposta estrella d'una empresa pública d'energia i diu, fonamentalment, que aquesta empresa pública d'energia el que farà serà posar plaques solars als edificis públics per intentar a veure si en vuit anys podem arribar a abastir-nos el dos per cent, que és el que consumeixen els edificis públics de Catalunya, hi ha un problema d'ambició. I hi ha un problema d'ambició amb la realitat que estan vivint les famílies.

Nosaltres, per què volem que l'empresa sigui també comercialitzadora? Per entrar al mercat del peix a gratar marges? No, perquè és un instrument clau per fer arribar les energies renovables a les famílies d'aquest país. Perquè la Generalitat de Catalunya pugui, per exemple, fer una compra massiva de plaques solars i distribuir-les a les famílies d'aquest país que es passin a la comercialitzadora pública d'energia i a l'empresa pública d'energia no només com a consumidors d'energia, sinó també com a productors.

Per això volem que hi hagi un pla de teulades solars, que la Generalitat pública pugui invertir en les comunitats de veïns, en les «vivendes» d'aquest país, o perquè hi hagi plaques portàtils endollables en els balcons d'habitatges d'aquest país que són plurifamiliars i no poden ocupar les seves teulades; per fer arribar les plaques solars i les energies renovables a les famílies d'aquest país, que són els que al desembre estaran pagant cent cinquanta euros o dos-cents euros a la seva factura de la llum i que no en tenen garantit el subministrament. Això és el que ens preocupa.

Per què volem que tingui capacitat productora i distribuïdora? Perquè pugui assegurar les empreses d'aquest país que avui tenen un problema i dir: «Podem invertir en els polígons industrials d'aquest país» i «podem posar plaques fotovoltaïques als polígons d'aquest país i plantejar com ens redistribuïm els excedents després». Però que tingui capacitat d'invertir en el territori i de donar la cara en un moment en què hi ha una crisi energètica que està a anys llum del dos per cent de la demanda que vol cobrir l'empresa pública d'energia. Per això diem que hi ha un problema d'ambició.

Quants megawatts consideren vostès..., s'han fixat com a objectiu que tingui l'empresa pública d'energia d'aquí a un any, d'aquí a cinc, d'aquí a deu anys? Quants megawatts necessitem en aquest país per garantir una demanda d'energies renovables suficients per fer front al canvi climàtic i per fer front a la crisi energètica que estem vivint en aquest país?

Quants megawatts té pendent i en quants projectes té pendent invertir en el territori d'aquest país? Un territori que veu com l'estan omplint de macroprojectes privats o, si no, de línies de molt alta tensió, quan tenim una Generalitat que podria tenir una empresa pública baixant al territori, convocant els agents socials, convocant els veïns, convocant els ajuntaments, i treballar en el desplegament de les energies renovables al territori de Catalunya, de forma concertada, de forma dialogada, amb inversió pública i amb retorn públic. Perquè no pot ser que l'únic que retorni a les famílies és «si em posem plaques solars a l'institut que tinc a dos-cents metres i li'n sobra, potser jo m'hi podré connectar». No pot ser, aquesta, l'única esperança de participar en la transició energètica que tinguin les famílies d'aquest país, que no es poden permetre avui invertir els diners que siguin necessaris per instal·lar-se plaques solars a casa seva; o que, perquè viuen en una comunitat de veïns, necessiten acords de majories i no s'ho poden permetre perquè els veïns no es poden permetre una derrama per instal·lar plaques solars.

Aquí necessitem no una empresa pública que entri, com deia, al mercat del peix a gratar el dos per cent dels marges; necessitem un pla de xoc per a les famílies i per al teixit productiu d'aquest país que faciliti l'accés a les energies renovables. I qui té més capacitat d'inversió que la Generalitat de Catalunya en aquest país per fer això i per donar la cara per les famílies i per les pimes d'aquest país?

És això el que volem. I aquesta és la dimensió que volem que tingui l'empresa pública d'energia. Una empresa pública que no sigui només de l'Administració de la Generalitat –que també–, i que pot fer projectes interessants i que pot impulsar comunitats energètiques, sinó que, sobretot, sigui de la gent d'aquest país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per a la rèplica, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Sí, moltes gràcies. A veure, de manera molt ràpida. Jo estic convençuda que no em dec explicar bé. Perquè jo a vostè l'entenc; és a dir, vostè s'explica bé, perquè l'he entès. Però ja l'he entès a la primera. I he intentat replicar-li i dir-li que en moltes coses estàvem d'acord gairebé en el cent per cent.

Però és que, *erre que erre*, vostè insisteix en fer veure que aquesta energètica pública que avui el Govern ha aprovat, doncs, serveix únicament –que no dic que sigui poc, eh?– per omplir les teulades dels edificis de la Generalitat, també dels serveis públics que se'n deriven; òbviament, això vol dir hospitals, vol dir presons, vol dir escoles, vol dir instituts. I és igual que sigui el primer client del país, que ho és, eh?, però aquesta no és la vocació de l'energètica pública, no és l'única. L'energètica pública acaba de començar a caminar avui.

I vostè em dirà..., em diu: «Poca ambició.» Home, no, senyor Ferro. Miri, és que jo no tinc cap interès de discutir-me amb vostè, ja l'hi ben asseguro, tinc interès de sumar, perquè això que estem fent és ambicions. I, a més a més, no és que em soni bé la música; em sona bé la música i em sona bé la lletra del que vostè em diu. Aleshores, sumem sinèrgies, sumem i avancem tots plegats, perquè hi ha molt camp per córrer. I, a més a més, coincidim.

Però, és clar, m'ho posa difícil, perquè em diu: «Bé, no hi ha ambició. Venim de deu anys d'aturada.» Té tota la raó. I llavors assenyala governs. I una servidora, malgrat que no hi era, diguéssim, o no tenia aquestes competències, no, evidentment, no pot, diguéssim, despistar-se, eh?

Però, en qualsevol cas, en el que vostè estarà d'acord amb mi és que des del primer dia que aquesta conselleria va assumir les competències derivades d'energia, en allò que podem hi estem fent tots els esforços possibles. Entre altres coses, també, per tenir el territori equilibrat, eh? I, bàsicament, doncs, per no xafar-ho tot i per escoltar, sobretot, la gent que hi viu i fa bategar aquests territoris.

Aleshores, en un any i poc, avui el Govern aprova l'energètica pública d'aquest país, que, com li he dit, ha de fer moltes coses. I, si m'ho permet, també farem els apartats que vulgui per explicar-li a vostè i a la resta de grups parlamentaris –com no pot ser d'altra manera també, perquè hem hagut de córrer– tot allò que està previst que faci i, sobretot, tot allò que, amb totes les atribucions, doncs, pugui acabar fent, eh?

Vostè em parlava d'ambició. Home, no ho sé. Des de que vam fer el grup de treball per preparar com havien de ser aquests estatuts i l'energètica, hem tardat un any. Escolti'm, la comercialitzadora de Barcelona en va tardar tres. És a dir... D'acord, jo no em posaré a dir això ni a criticar això, perquè, escolta, si una cosa es triga tres anys i està molt ben feta, fantàstic. Però, home, permeti'm també, no és extremadament el cas –no és extremadament el cas. I tot allò que puguem sumar i que puguem copiar, ho copiarem. No hi ha cap mena de dubte.

I no tinc molt temps, però entro un moment en el tema de la comercialitzadora, perquè vostè hi fa molta incidència. I, evidentment, de ben segur que és important i és interessant, però, en qualsevol cas, no té l'objectiu ara d'entrar en el mercat a competir en l'activitat de comercialització. No és aquesta la vocació. Si més no, no és la vocació primera. No té per què estar descartat, però no ho és, eh?, malgrat que pretengui ser una comercialitzadora com a mitjà propi, no ho oblidem, que això també és molt important.

No entrarem a competir amb més de tres-centes comercialitzadores que en aquests moments al nostre país ofereixen serveis elèctrics. No ho farem –no ho farem, eh? Perquè la incidència de l'energètica en el mercat sí que és una oportunitat. Ho és, perquè el mercat energètic sigui cada cop més sostenible, sigui cada cop més democràtic i sigui cada cop més just.

De fet, cal tenir present que, més enllà de les cinc comercialitzadores integrades verticalment i que ostenten, com bé saben, el vuitanta-cinc per cent del mercat,

aquestes tres-centes operadores que operen a Catalunya ara mateix ho estan passant molt malament. I en coneixen també vostès moltes, eh? I darrerament més d'una també ha hagut de tancar.

Estem parlant de cooperatives sense ànim de lucre, estem parlant de comercialitzadores tecnològiques molt interessants, que estan fent coses molt interessants i que en aquests moments gestionen, per exemple, bateries virtuals, comercialitzadores que s'estan especialitzant en nous serveis lligats a l'agregació, a l'emmagatzematge també. I la Generalitat jo crec que no hem de competir amb elles, n'hem d'aprendre, hi hem de col·laborar.

No, no..., sí, evidentment. També tinguem en compte que les famílies vulnerables, a qui sí que tenim claríssim que són els primers que hem d'ajudar, deixarien de cobrar el bo social tèrmic, perquè elles –perquè està muntat així; i això no és culpa del Govern de Catalunya, perquè així està muntat– han d'estar adscrites a les cinc grans empreses de l'Estat espanyol, diguéssim.

És a dir, que hi ha molt a dir. Jo crec que hi ha molt camí a córrer i que, sens dubte, senyor Ferro –hi torno, eh?–, mans esteses, sens dubte, per muscular plegats –i aquesta és una crida que faig a tots els grups parlamentaris, evidentment– una eina de país que ha d'estar, ha de ser i serà, evidentment, una eina al servei de la ciutadania.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpел·lació al Govern sobre l'impuls de la política forestal

300-00219/13

Continuem amb el desè punt de l'ordre del dia, amb la interpел·lació al Govern sobre la crisi energètica i social; presentada pel Grup Parlamentari de... Disculpeu, eh? Novè punt de l'ordre del dia –novè punt de l'ordre del dia. Ja havia girat full. Ja volia anar més ràpid. El novè punt de l'ordre del dia: interpел·lació al Govern sobre l'impuls de la política forestal –ara sí–; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula, per exposar la interpел·lació, la diputada senyora Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, Catalunya és un país de boscos, i així ens ho demostren les dades. Gairebé el seixanta-quatre per cent de la superfície total de Catalunya és forestal. Això equival a prop de..., bé, a alguna cosa més de 2 milions d'hectàrees. I ho és de diferents tipologies: prats, matollars, erms naturals, i també, evidentment, superfície arbrada. Es té la idea que la superfície forestal s'està reduint, però passa tot just el contrari: la superfície forestal a Catalunya va incrementant-se any rere any. La causa d'això, evidentment, és l'abandonament progressiu i intens de l'activitat agrària i ramadera. Per tant, tenim un primer factor que hem de tenir en consideració: la gran extensió de la superfície forestal i que, a més a més, va en increment.

Però tenim un segon factor que també hem de tenir en compte, que és el del canvi climàtic, que ha esdevingut una realitat crua en aquest estiu, amb temperatures altíssimes molts dies, moltes setmanes, amb molts mesos sense pluja. Això és evident que té les seves conseqüències sobre la massa forestal: boscos d'alta densitat estancats en el seu creixement, inestables, diàmetres petits, manca de masses adultes, regeneració deficient, desestructurats i amb elevada continuïtat, un combustible vertical i horitzontal i molt vulnerables als incendis. Els últims incendis produïts a Catalunya han posat de manifest el perill real d'un gran incendi de magnituds

d'aquestes descomunals, dels que se'n diuen de sisena generació. És difícil predir la seva evolució, d'aquests incendis, i tenen una alta capacitat de col·lapsar els sistemes d'extinció.

Els casos més paradigmàtics els hem pogut veure a Grècia i a Califòrnia, per exemple, el 2018. Davant d'incendis d'aquest tipus, ens diuen els experts que pràcticament el que es pot fer és retirar els efectius d'extinció i protegir la població evacuant-la de la zona afectada. És evident, doncs, que hem de trobar una altra manera de lluitar contra aquests incendis, i aquesta manera és evitant, en la mesura del possible, les causes que desemboquen aquests grans incendis.

No podem lluitar contra la sequera que afecta els boscos. Evidentment, hem de lluitar contra el canvi climàtic, però això té un recorregut molt més llarg que la possibilitat, doncs, d'evitar aquests incendis a curt termini. Però sí que podem evitar o sí que podem treballar sobre l'estructura d'aquests boscos, sobre la seva continuïtat, sobre les masses que poden convertir-se en combustible. I això només es pot fer amb gestió forestal. La millor eina contra aquests incendis és la gestió forestal: l'impuls del mosaic agroforestal, compaginant diferents activitats econòmiques i usos del sòl, des de la protecció dels paisatges agraris singulars fins a tenir cura dels límits dels fronts urbans, passant per la recuperació d'espais agrícoles abandonats.

El mosaic agroforestal, segons els experts, en aquests moments hauria de comportar la reducció de quinze mil hectàrees de bosc, estratègicament situades, per tal de trencar la continuïtat de les masses boscoses que poden comportar un risc més elevat de grans incendis. És a dir, tenim 2 milions d'hectàrees i n'hauríem de treure quinze mil.

Però parlar de la gestió forestal és també parlar de la propietat forestal, que en la seva majoria, un setanta-cinc per cent, és privada. I parlar també del sector econòmic relacionat amb el bosc: silvicultors, empreses que es dediquen a la fusta, a la biomassa, etcètera. I hem de tenir en compte que si es vol fer una bona gestió forestal haurem de planificar aquesta gestió. I aquí ens trobem amb un primer problema. De fet, consellera, com vostè sap, només una tercera part de la superfície forestal de Catalunya està planificada i, a més, de manera desigual, perquè no tota la propietat és igual, canvia molt segons l'àmbit territorial. Per exemple, a les comarques de Tarragona tenim una propietat molt petita, fragmentada, molt més que en d'altres indrets del país, cosa que fa més difícil la seva gestió i la seva planificació. I com sap, consellera, els instruments de planificació són totalment imprescindibles per a una correcta gestió del bosc.

Quant al sector econòmic que depèn del bosc, el sector forestal, veiem que, si bé suposa un percentatge molt petit del PIB de Catalunya, és un sector fonamental, perquè, a més de produir productes de qualitat i de proximitat amb l'aprofitament del bosc, produeixen un bé molt valuós –molt–: la seguretat; la seguretat davant d'aquests grans incendis.

I en l'activitat econòmica, des del nostre punt de vista, està la clau d'una bona i suficient gestió forestal. I, per tant, hem d'impulsar i hem d'ajudar a que aquest sector afronti els problemes amb els que es troba; per exemple, per trobar treballadors formats i amb experiència al bosc i perquè aquests treballadors tinguin continuïtat en aquesta activitat i no marxin a d'altres. Però també cal l'acompanyament i no només la fiscalització per part de l'Administració en la seva activitat.

I per què diem que cal impulsar el sector forestal a Catalunya? Doncs perquè a Catalunya es dona el que es podria dir «la paradoxa forestal». Tenim dèficit de gestió; per tant, produïm poca fusta dels nostres boscos –1 milió de metres cúbics l'any, més o menys–, mentre que la nostra indústria en consumeix 7 milions de metres cúbics. Aquest dèficit es compensa important fusta de l'exterior. Per tant, cal impulsar el sector perquè puguem aprofitar el potencial dels nostres boscos, assegurant, a més, que això beneficia la prevenció d'incendis. Sempre acabem amb aquest bé superior que és la prevenció d'incendis.

I davant de tot això, consellera, bé, hem mirat què feia el seu departament. I, miri, li podríem dir que, doncs, tenen marge de millora, no? Tenim una llei del 1988. I, evidentment, doncs, del 88 fins ara Catalunya ha canviat molt i els boscos també. No sempre cap a bé, eh?, tot s'ha de dir; però, evidentment, tenim una situació que ha canviat i que hem d'adaptar a la llei, a les dinàmiques forestals actuals. Tenim, a més, o més aviat no tenim, un pla general de política forestal, ja que l'últim que es va redactar es va deixar sense efecte pels tribunals a instàncies d'una organització ecologista. Tenim una agenda forestal 2020-2025, que és un full de ruta acordat amb el sector; però, segons diu el propi document, en cap cas no pretén substituir documents més estratègics, com el pla general de política forestal, ni tampoc determinar on han d'incidir els pressupostos disponibles. I tenim dues estratègies: l'estratègia per promoure l'aprofitament energètic de la biomassa forestal i agrícola –en aquest cas, no hi ha dotació pressupostària i només es diu que s'apliquin els fons que arribin del ministeri o d'Europa–, i l'estratègia de bioeconomia de Catalunya, que també parla de gestió forestal i que sí que aporta unes partides vinculades al document, però la veritat és que no les hem vist reflectides en el pressupost del 2022.

Per tant, falta de regulació i de planificació, documents que ens semblen més documents de bones intencions que no pas accions efectives per a l'impuls de gestió forestal, i al final ens n'hem d'anar a veure, no?, què diu el pressupost, perquè al final les prioritats polítiques, doncs, en bona part es mesuren amb els recursos econòmics que s'hi destinen. I si veiem el pressupost que aquest Govern i el seu departament destina a la gestió forestal, a la Direcció General d'Ecosistemes Forestals, està clar que aquest no és per a vostès, almenys al nostre entendre, un tema prioritari.

El pressupost dels últims cinc anys de la direcció general era d'uns 30 milions d'euros, arrodonint. Enguany el pressupost s'ha doblat, és cert, però perquè han arribat fons europeus. Però molt ens temem que si no haguessin arribat aquests fons, el pressupost seguiria sent..., doncs aniria en la tònica dels últims anys. I aquest import és, evidentment, insuficient.

Sap quant hi destina, consellera, en aquest àmbit la Diputació de Barcelona? Doncs una mica més d'11 milions d'euros; 11 milions d'euros per a la província de Barcelona, que té 500.000 hectàrees de massa forestal. Si fem els càlculs, veiem que la Generalitat destina uns quinze euros per hectàrea per a tot el país; la Diputació de Barcelona n'hi destina vint-i-dos. Per tant, dotació pressupostària totalment insuficient per a un tema tan important per a Catalunya com és el dels boscos, el de la superfície forestal.

I, miri, a banda del pressupost, encara ens preocupa més l'execució del pressupost de la direcció general. Les últimes dades de les que disposem ens diuen –les de final d'agost– que només se n'ha executat un vint-i-tres per cent. Aquí tenim un problema. Si veiem que els altres anys s'executava gairebé la totalitat del pressupost, i enguany, que el doblem, només hem pogut executar-ne un vint-i-tres per cent, doncs això ens indica que aquí hi ha un problema. O un problema de musculatura suficient pública per impulsar projectes on destinar aquests recursos, o potser és que el sector privat també es troba limitat, perquè durant massa temps hi ha injectat pocs diners i, per tant, no té l'estructura necessària per aplicar-la als recursos al territori.

En tot cas, s'han de buscar les vies per executar aquests recursos, s'ha de generar el teixit per fer-ho públic i privat, per fer possible aquests recursos, i perquè hem d'aspirar a no tenir aquests recursos excepcionals, de manera excepcional, només quan venen d'Europa, sinó destinar-los-hi sempre.

En definitiva, consellera, molta feina a fer per potenciar un sector forestal que té marge de créixer, i que, a més, l'impacte econòmic que això pot generar en el món rural, com li han dit, genera un factor importantíssim –i sobretot amb l'escenari climàtic que tenim– com és el de la seguretat davant de la prevenció contra els incendis. I, per tant, ens aporta aquest valor afegit que té incidència important en el món rural, sobretot si tornem a recuperar finques que han estat abandonades i, per tant,

les destinem a la producció, però també en el món urbà, és a dir, en el conjunt del país. Per això, al nostre entendre, és fonamental, és estratègic el tema dels boscos a Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Moltíssimes gràcies. Bona tarda, una vegada més. Diputada, de fet, coincideix aquest Govern i també el Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, evidentment, en posicionar com una necessitat de país el fet d'apostar per la gestió sostenible dels boscos catalans. De fet, és cert que ens trobem en un context –i vostè n'ha parlat–..., sense afany, evidentment, tampoc de voler crear cap alarmisme, eh?, però sí amb la voluntat també d'atorgar-li la importància que, òbviament, té. Un context d'emergència forestal. Crec que ho podem dir tranquil·lament així.

Per una banda, aquests boscos estan patint els efectes del canvi climàtic, davant la falta, doncs, de pluja, de la sequera persistent, l'augment continuat també de les altes temperatures. De fet, podem dir que tenim uns boscos estressats. I, per l'altra, l'abandonament –n'hem parlat en més d'una ocasió en algun altre tipus d'interpel·lació– del món rural i de la gestió forestal, també, que ha fet que hi hagi boscos molt densos, amb molt sotabosc i, per tant, molts arbres, doncs, competint per l'aigua –ho podem dir així de clar–, més biomassa també acumulada –en definitiva, més combustible–, i aquesta continuïtat de massa forestal que no ajuda.

El resultat d'aquesta casuística, doncs, és una situació de gran càrrega de combustible, com dèiem, disponible, en uns boscos que estan alhora estressadíssims i que, en gran part, estan mancats de gestió, que també ho ha posat en relleu. I, per tant, un gran risc d'incendi. Aquesta podria ser la radiografia que compartim, malauradament, eh?

Ara bé –i aquí segurament és on potser discreparem en alguna qüestió–, davant de la realitat d'aquest mosaic, d'aquest estat forestal, i alhora també de la necessitat d'actuar-hi, cregui'm que ja s'està treballant –i s'hi està treballant de valent– per definir una política forestal seriosa, rigorosa, musculada, de país, que doni resposta als nous reptes climàtics, ambientals, però també socials, actuals, i que es desenvolupi també en base al treball conjunt de tots els agents del territori, eh?, perquè aquí també pensem que és important.

De fet, el departament ha fet una aposta ferma per la gestió forestal sostenible dels boscos del país. Hem doblat el pressupost, que va passar de 25,6 milions d'euros el 2020 a 51,3 milions el 22. Jo crec que no és una dada menor. És insuficient? Doncs possiblement sí, evidentment. I ho és, perquè sempre, de fet, aspirem a tenir-ne més i a fer-ho millor, no? Només faltaria.

Permeti'm recordar-li també que en un context d'inestabilitat com el que estem vivint, doncs, les emergències socials, econòmiques, i alhora també les ambientals, són múltiples i són diverses. I a totes aquestes emergències, el Govern, òbviament, ha de saber donar-los la resposta convenient per no deixar ningú enrere, que també és un dels temes que més ens preocupa.

Dit això, si em permet, explico de manera molt breu com donem resposta des del departament a les necessitats. Jo crec que, d'alguna manera, indirectament, també li contesto alguna de les coses que m'ha dit, i llavors tindrem també la segona part de la interpellació, per si n'ha quedat alguna d'oberta.

De fet, ho hem fet desplegant una política forestal que nosaltres basem en quatre eixos, tots ells igual d'importants. El primer és la prevenció d'incendis forestals, que indirectament també n'ha parlat; l'adaptació al canvi climàtic, que és extremada-

ment important; l'altre és la biodiversitat, i l'últim la bioeconomia. Aquests són els quatre eixos.

El primer és la prevenció d'incendis forestals. Saben que aquest gener, doncs, vam presentar el pla de prevenció d'incendis forestals 2022-2025, que multiplicava per sis també el pressupost anual. Una inversió, deixi-m'ho dir també, històrica, de més de 72 milions d'euros, que s'executaran entre el 2022 i el 2025. Un pla que ha de servir per a una cosa molt òbvia, que és preparar els boscos catalans per fer front a aquesta emergència climàtica i als incendis de sisena generació. Estem en un bosc mediterrani. Els boscos mediterranis són inherents als incendis, i, evidentment, només hi ha dues maneres d'evitar-ho, eh? Els boscos, per adaptar-se, o cremen o, evidentment, se'ls gestiona. Nosaltres optem per aquesta gestió.

Aquest pla implica inversions directes en zones estratègiques molt concretes; ajuts a la propietat forestal, que, com molt bé ha dit vostè també, el setanta-cinc per cent de la propietat forestal està en mans privades al nostre país; foment també d'un paisatge mosaic –i aquí posar en valor, doncs, sempre aquesta necessitat de que la terra la menin els nostres pagesos i tinguem ramaderia extensiva i tinguem un paisatge viu–; evidentment, suport als municipis; suport a les ADFs; desplegament del Grup Especial de Prevenció d'Incendis Forestals, i la millora també dels sistemes de predicció de risc del país.

El segon, que és l'adaptació al canvi climàtic, també molt important. En aquest cas, estem treballant en el foment de la planificació forestal; és bàsic –la planificació sempre és bàsica– per definir quines actuacions cal realitzar i en l'execució d'aquestes actuacions també. I el pressupost destinat a la planificació i a l'execució, en aquest cas, de treballs forestals, és a prop de 6 milions d'euros. I els ajuts a la gestió, en aquest cas, forestal sostenible, que inclou també les finques públiques, però també les privades, està als 11 milions d'euros.

El tercer dels eixos, la biodiversitat, ja ho hem dit, aquesta necessitat d'apostar per la gestió, però, alhora, la conservació també dels boscos per garantir-ne tots els serveis ambientals que ens aporten i que, massa vegades, aquests dos mons s'han donat l'esquena, com hem dit en més d'una ocasió. Estem treballant per al Catàleg de boscos madurs de Catalunya, que, de fet, presentarem el primer semestre del 23, acompanyat d'una ordre d'ajuts per a la seva conservació, també, en aquest cas.

I finalment, el quart dels eixos, molt important, que és la bioeconomia, perquè la posada en valor dels productes forestals –de fet, sempre parlem d'aquesta necessitat de la valorització de la fusta– jo crec que és la resposta –també vostè, d'alguna manera, ho ha apuntat– imprescindible per garantir també la sostenibilitat econòmica de la gestió forestal del país; és a dir, també de poder-s'hi guanyar, evidentment, la vida. Des del departament estem treballant per fomentar aquesta bioeconomia forestal, per garantir aquesta viabilitat econòmica, i ho fem mitjançant el desplegament de l'agenda forestal i la dinamització de la gestió en les finques públiques.

De l'agenda forestal, concretament, destacar-ne tres o quatre accions. La primera, els ajuts per a la mecanització del sector forestal. Aquesta és una demanda del propi sector. Modernització, posada al dia. Aquí hi ha una dotació anual que hi és enguany, amb aquests nous pressupostos i amb aquest augment, que permet abaixar també costos i modernitzar el sector, que és un tema important. I aquí hem de posar molt l'accent en aquest camp.

També el pla de formació i capacitació forestal. Aquest és un altre tema, suposo que lligat al fet de no guanyar-s'hi la vida, perquè treballar al bosc no és una cosa extremadament ben vista. A això li hem de donar la volta. Òbviament, tenim molt bosc per treballar i, òbviament, passa, ho repeteixo, per la valorització de la fusta i un bon pla, també, de comunicació justament en aquest sentit.

Hem repassat, per tant, molt ràpidament aquests quatre eixos de la política forestal del Govern, però abans d'acabar deixi'm dir també, en algunes coses que ha dit... Voldria emfatitzar l'instrument d'ordenació a través del qual es vehiculen aquestes

actuacions, que estan totes elles agrupades en aquests quatre eixos. N'ha parlat vostè també. Ja treballem en el nou pla general de política forestal amb l'objectiu de tenir-lo redactat, com a molt enllà, a mitjans de l'any vinent, el 2023. Aquest és l'objectiu. Cal tenir en compte que el pla ha de passar molts processos de participació pública i, evidentment, l'avaluació ambiental. Portem molta feina feta. Estic parlant de que si el podem tenir en mig any no el tindrem en set mesos, eh? I la idea és l'aprovació durant el primer semestre del 23.

I, finalment, deixi'm que li digui que la redacció d'una nova llei forestal –que encara no me n'ha..., me n'ha parlat poc– no la tenim inclosa en el pla normatiu, però això no tindria per què ser un problema. Però no ho considerem, en aquest cas, un instrument necessari ni urgent, perquè ja impulsem reglaments en aquest sentit i perquè ja tenim un pla general i perquè l'hem treballat amb el sector i perquè també tenim aquest pla estratègic fins al 2025 que estem aconseguint. Aquí la idea és posar en valor, sens dubte, la fusta, valorització de la fusta, mecanització, formació, evidentment, i, òbviament, més recursos.

I tres coses per acabar. Primera constatació, si em permeten: els boscos del nostre país, els boscos catalans es troben en una situació d'emergència; això és una evidència. I ho estan, perquè estan patint els efectes del canvi climàtic i l'abandonament del món rural. Aquesta és una constatació i n'hem de ser totes i tots molt conscients. La segona és una necessitat de país: apostar –i per això celebro també aquesta iniciativa– per la gestió i la conservació d'aquests boscos. I, tercer, el Govern i el departament ja disposem en aquests moments dels instruments necessaris per afrontar aquest repte –dels instruments. Ara bé, aquests instruments els hem de fer més forts, més musculats, de ben segur, i, sens dubte, amb més pressupost. Entre d'altres, aquests instruments..., és el pla general de política forestal, que per nosaltres és l'instrument que definirà el marc d'actuacions dels propers mesos.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, consellera. Per a la rèplica, té la paraula la diputada Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies. Consellera, veig que compartim la diagnosi. De fet, moltes vegades compartim les diagnosis dels temes en els que parlem, no? Però, evidentment, no podem compartir la valoració que fa de les polítiques que estan engegant. No podem compartir, com, evidentment, 30 milions o 50 milions d'euros..., més val això que res, però són totalment insuficients. I, a més a més, el fet de que no es puguin executar –i ho estem veient en aquest exercici– vol dir que el sector públic no té la musculatura suficient per poder-los executar i el sector privat ha estat escanyat durant tant de temps que tampoc té la suficient musculatura perquè això pugui tirar endavant. Per tant, no podem coincidir amb aquesta, diguem-ne, valoració que fa de la feina que fa el departament i el Govern en general.

De fet, vostè parlava del pla general de política forestal i deia que ja ho estan treballant i que preveuen tenir-lo redactat el primer semestre del 2023. Escolti'm, vostès van aprovar l'inici dels tràmits el 22 de setembre d'enguany, fa, encara no, un mes –inici dels tràmits. En quantes coses s'han aprovat l'inici dels tràmits i han quedat dins del calaix i no s'han fet? Tant de bo això no sigui així, però evidentment això no ho tindrem el primer semestre del 2023. Tant de bo m'equivoqui i hagi de rectificar, però molt em temo que no ho tindrem.

Evidentment, però, sí que coincidim amb vostè quan diem que, per frenar el bosc, el que s'ha de fer és consolidar l'activitat agrària i ramadera. No podem perdre ni un pagès més ni un ramader més. No podem perdre un pam de terra més cultivable. I, per tant, hem de desplegar tots els instruments que tinguem per poder fer possible això. Hem de desplegar la llei d'espais agraris. Hem vist que, per fi, després de que s'aprovés el 2019, ara anuncien el reglament del registre de parcel·les en desús. Espe-

rem, doncs, que, perquè això funcioni realment i sigui realment operatiu, no haguem d'esperar tres anys més. Ens felicitem de que això tiri endavant.

Però, a banda de l'accés a la terra, en tot cas, el que hauríem de promoure també és la facilitació dels tràmits a la pagesia. I, si parlem en l'àmbit forestal, hem de parlar, per exemple, de les rompudes. Hem d'agilitzar els tràmits en temps i en forma, perquè aquelles persones que vulguin recuperar finques que fa anys que estan abandonades i en les que ha crescut el bosc ho puguin fer. I la millor manera d'agilitzar tràmits i escurçar terminis és treballar de manera coordinada entre departaments, diferents departaments, o entre el seu mateix departament, que, d'alguna manera, la visió productiva i la visió ambientalista ara estan sota un mateix paraigua i teòricament hauria de ser més fàcil.

Igualment, caldria assentar criteris i protocols de manera que no depenguin, de terminades actuacions, d'un criteri d'un tècnic o d'un altre, depenent del territori on sigui, no? Calen programes de treball transversals, fomentant el treball de manera col·laborativa, amb gestió àgil i moderna. Aquesta és la millor manera de lluitar contra els incendis, però també hi ha altres factors, no? Hi ha, per exemple..., pensar que si ens sobren quinze mil hectàrees de bosc repartides estratègicament per Catalunya, potser en podem aprofitar algunes d'aquestes per posar-hi energies renovables; potser seria una solució. El departament hauria de liderar, si més no, aquesta planificació, la de les energies renovables, i també la de la gestió forestal, com d'altres coses.

La llei forestal de Catalunya. Vostè deia: «No me n'ha parlat gaire.» Per nosaltres sí que és una prioritat. Els que venim del món del dret sabem que un reglament no és una llei –no és una llei. I, per tant, no poden substituir les lleis, els reglaments.

Del pla general de política forestal ja n'hem parlat. Importantíssims, els plans d'ordenació de recursos forestals o l'impuls de la gestió conjunta. I això és fonamental en territoris tan petits que, doncs, la gestió individualitzada dels propietaris és molt difícil.

I el que també hauria de fer el Govern de la Generalitat és complir amb els ajuntaments, consellera, també en matèria forestal. I en tenen l'obligació, tal com estableix la llei de mesures de prevenció en les urbanitzacions. Per tant, hi ha d'haver recursos per a les subvencions, hi ha d'haver acords de cooperació, hi ha d'haver coordinació amb els ajuntaments, perquè ells sols no poden fer front a la realitat forestal que tenen.

I, evidentment, ajudem el sector forestal. Expliquem quina és la realitat dels boscos de Catalunya perquè la ciutadania aprengui a valorar la gran tasca que fan els silvicultors i la necessitat de la gestió forestal. Promovem la construcció amb fusta. Estem convençuts que l'activitat relacionada amb l'extracció de fusta i de la biomassa dels boscos és el millor incentiu per a la gestió forestal. I, en definitiva, consellera, molta feina a fer en l'àmbit forestal per garantir la seva resiliència davant del canvi climàtic, la lluita contra els grans incendis, però sobretot per garantir que tenim un país divers des del punt de vista agrari, forestal i mediambiental.

Consellera, a nosaltres ens hi trobarà, en aquesta feina, com sempre ho hem estat per als grans temes de país. Som-hi!

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. Per a la rèplica, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Sí, gràcies. Molt, molt ràpidament i de manera telegràfica. De fet, gràcies per aquesta mà estesa. També, de fet..., com el tema que parlàvem abans, eh? De fet, són temes, aquests, de país. Són temes, evidentment, que necessiten el suport més extens dels escons d'aquesta cambra. En qualsevol cas, jo crec que, en aquest cas, escoltant-la a vostè –no només avui, sinó també, en el debat de política general, el senyor

Illa—..., en aquest sentit, el bosc de Catalunya, els boscos de Catalunya són —i això és important que ho expliquem més i millor— també el pulmó ambiental, el pulmó econòmic i el pulmó social que necessitem.

És evident també que sense adonar-nos-en... I això ho he explicat moltes vegades; ho he explicat moltes vegades, parlant, més que tot, del sector primari, eh?, quan ens adonem que és un sector imprescindible, quan cada vegada queden menys pagesos, quan cada vegada perdem més pams de terra. I per això hi ha hagut un moment que hem hagut d'explicar a la ciutadania que és imprescindible per al mosaic de què avui hem parlat, quan parlem de política forestal..., però no només per això, també quan parlem de sobirania alimentària o quan parlem dels nostres pagesos i pageses, el fet de que aquests i aquestes s'hi puguin guanyar la vida perquè puguem continuar mantenint aquest mosaic tan extremadament necessari quan parlem justament de boscos del nostre país o quan parlem senzillament d'alimentació.

Li he parlat del pla general. Per nosaltres és vital. Jo entenc que vostè pugui dubtar de la consellera o de quan el Govern pot dir..., el Govern que sigui pot donar una data. Però, senyora Ibarra, de moment una servidora no li ha fallat mai quan li ha parlat d'alguna data, eh? Aquí m'he mullat menys, perquè he dit «primer semestre del 23». No em faci dir un dia concret, però en qualsevol cas aquesta és la intenció. Ja hi portem treballant amb molt interès. El sector —em consta que també ho sap—, en aquest sentit, també hi està extremadament implicat. Crec, sens dubte, que el 23 pot ser l'any dels boscos. Hem de ser capaços de que així sigui.

I li agafo també el quant quan vostè ens parla... És veritat que hi ha diners. Mai són prous, els recursos. I, quan parlem de política forestal, li asseguro que mai en són prous, justament perquè tenim un seixanta-vuit per cent de bosc al nostre país. Però deixi'm-l'hi dir: no s'amoïni per l'execució del pressupost; ens els gastarem, evidentment, tots.

I una cosa també és veritat: moltes vegades, quan augmentem recursos..., i això ens hi hem trobat, i ens hi hem trobat també a la Direcció General d'Energia, ens hi hem trobat a la Direcció General de Polítiques Ambientals, ens hi hem trobat també a la Direcció General de Polítiques Forestals i Ecosistemes Forestals, que quan tenim més recursos ens falten recursos humans; que, de fet, quan tenim aquests recursos ens falten equips per fer els plans de prevenció prioritaris, per exemple, que hem d'executar abans de que tornem a començar la campanya d'incendis, etcètera. Els hem dotat, ho hem dotat.

També vostè convindrà amb mi que a vegades l'Administració és lenta, no només a l'hora de contractar, que també, sinó que al final tots els processos de contractació porten setmanes i, evidentment, els mesos passen ràpid i l'any, diguéssim, té 365 dies. Però, en qualsevol cas, convençuts que executarem aquest pressupost, com no pot ser d'altra manera, perquè ens convé i ens convé moltíssim.

També, no sé si al país tindrem o no tindrem pressupostos, però, amb la vocació de tenir uns nous pressupostos, és evident que aquí la política forestal també seguirà creixent en recursos i, evidentment, també en aquest desplegament dels quatre eixos, que són quatre eixos extremadament importants, no un més important que l'altre. Sobretot, però, el tema de la prevenció d'incendis, per nosaltres clau.

Evidentment, l'energètica pública... Parlava vostè no directament de l'energètica pública, però sí d'aprofitar els boscos. Això és molt més complicat explicar-ho a un privat, perquè el privat busca facilitats, espais diàfans i plans. Però, en qualsevol cas, també —també—, no només per a privats o per a projectes de privat, sinó també la pròpia energètica pública, aquest pas des del Govern, també podem aprofitar, òbviament, tot això que vostè ens explicava.

I acabo. Tenim una oportunitat. Vostè l'ha tret de relleu i jo ho he parlat en més d'una ocasió i l'he posat també en relleu moltes vegades. En aquests moments tenim les polítiques més conservacionistes o més ambientals i les més productivistes en el mateix departament. Vostè sap —i no desvetllo absolutament cap secret a ningú— que

això, durant anys, ha estat una problemàtica –sense posar-m'hi, eh?, o sense donar més raó a un cantó o a l'altre– perquè es miraven d'esquena. Ara treballem plegats, amb una política conjunta, i aquesta política, evidentment, és que els nostres boscos, que els boscos del país siguin gestionats de la manera més sostenible i puguem evitar, evidentment, qualsevol incendi forestal, que, òbviament, no seria un incendi petit, sinó que seria un incendi ja d'unes dimensions desproporcionades.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la crisi energètica i social

300-00221/13

Ara sí, el desè punt de l'ordre del dia, amb la interpel·lació al Govern sobre la crisi energètica i social; presentada pel Grup Parlamentari de VOX. I té la paraula el diputat Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Empezaré con algunas noticias: «El sesenta por ciento del sector turístico de Gerona se plantea cerrar por el aumento del gasto energético.» «Cierran las plantas de purines de Cataluña por la subida del precio del gas.» Son noticias de esta última semana y, por supuesto, hay familias que llevan tiempo poniendo la lavadora solo el fin de semana y a partir de las doce, o que tienen que pedir un préstamo para atender la factura mensual de la luz. Y esto es el presente de 4 de octubre de este año. ¿Qué pasará el 4 de diciembre de este año 2022? Efectivamente, la situación será peor. Por eso esta interpelación y las propuestas que presentaremos en la moción.

Ustedes, señora *consellera*, llevan años sin hacer nada, excepto poner trabas e impuestos, y ahora estamos pagando las consecuencias de la falta de soberanía energética. Y hasta que no consigamos el objetivo de producir nuestra propia energía y no depender del extranjero, hay que tomar medidas urgentes que mitiguen y reduzcan las consecuencias de esta mala gestión energética. La crisis energética es culpa de cuarenta años sin desarrollar nuestra energía nacional.

Algunas realidades que le pongo sobre la mesa. No producimos ni un tercio de la energía que consumimos y nuestra dependencia con el extranjero es del setenta por ciento –una barbaridad. Y en Cataluña –me sabe mal, porque es mi querida tierra– la situación es peor, porque criminalizan las centrales térmicas y la energía nuclear, de la cual dependemos en un cincuenta por ciento, pero las renovables, que ustedes quieren potenciar y no potencian –dicen potenciar, pero no lo hacen–, solo cubren el 8,5 por ciento del consumo. Y encima Cataluña engorda esta crisis energética con tasas y los mal llamados «impuestos verdes», que son el agujero negro de familias y de empresas.

La subida de la luz es un drama para las familias y para los trabajadores. Mire, un hogar en situación de pobreza energética es cuando es incapaz, una familia, de pagar la cantidad que requiere el consumo energético para poner la calefacción a dieciocho grados o más; o una familia que se ve obligada a destinar una parte excesiva, un porcentaje demasiado alto de sus ingresos para la factura de suministros energéticos de su vivienda. Y en este caso se encuentran más de doscientas mil familias, que no pueden pagar tranquilamente los suministros básicos, porque actualmente la luz es un producto de lujo.

Las empresas también sufren sus políticas energéticas y los impuestos que ustedes les imponen. Muchas empresas han frenado su producción por la subida de suministros y otras tantas ya han cerrado, con la consiguiente pérdida de empleo y

perjuicio para los trabajadores. Según Pimec, hasta 480.000 puestos de trabajo están en peligro si no se frena el alza del suministro eléctrico. Incluso hay colegios que ya manifiestan que, como no reciban más dinero, como no tengan más ingresos, este invierno no podrán poner la calefacción.

Las familias y las empresas son claramente víctimas de su modelo energético, y las soluciones, evidentemente, son a largo plazo, y las estamos planteando aquí, a través..., en la comisión de energía de nuestro gran diputado Toni López, y en el Congreso de los Diputados. Pero aquí y ahora también se pueden y se deben tomar medidas urgentes para ayudar a las familias y a las empresas, con tres ejes fundamentales: primero, reducir el gasto público y reorientarlo; segundo, bajar y suprimir impuestos para ayudar a familias y empresas, y tercero, ayudas directas a estas familias y a estas empresas que lo necesiten puntualmente.

Respecto al primer tema –reducir el gasto público y reorientarlo–, voy a ponerle algunos ejemplos de gastos totalmente prescindibles para los catalanes y su plasma-ción en política social que podría ayudar a las familias a superar esta crisis. Serían, por ejemplo, las delegaciones de la Generalitat en el exterior, con 7 millones de euros. Eso supondría 140.000 visitas de atención primaria. O, por ejemplo, la *conse-lleria*, prescindible, de Igualtat y Feminismos, de enfrentar hombres y mujeres, con 90 millones de euros, que podría suponer que cuarenta mil personas puedan tener el gasto anual de alimentación básica pagado. O la Acció Exterior y de Gobierno Abierto –90 millones de euros también–, que supondría setenta mil personas con gasto anual de transporte pagado. O con lo que la Generalitat se gasta en promocio-nar la nación catalana, unos 1.000 millones de euros, doscientas mil personas tendrían el gasto en vivienda, gas, electricidad, agua y otros combustibles pagados, justamente los que se encuentran en este riesgo de exclusión social.

La segunda tanda de medidas sería bajar y suprimir impuestos para que los catalanes tengamos más dinero en el bolsillo para poder atender estas subidas en los suministros. Recordamos que Catalunya es la región de España con mayor número de impuestos propios –quince–; Cataluña también lidera, junto al País Vasco, el mayor tramo de IRPF autonómico para las rentas más bajas, y Cataluña es la región de España menos competitiva fiscalmente.

Y, por último, una vez hemos reducido ese gasto público para poder bajar impuestos, nos tiene que quedar dinero para hacer ayudas directas. Bajando y supri-miendo impuestos se ayuda a los trabajadores y a las empresas, y reorientando el gasto público se pueden promover ayudas dinerarias directas y puntuales y, por su-puesto, con prioridad nacional: el dinero no sobra, y primero debemos ayudar a los nacionales que a los extranjeros.

Por todo ello, en la moción ofrecemos un plan de choque energético y social para compensar los daños en empresas y familias de Cataluña derivados de su mala ges-tión y la falta de planificación en materia energética, porque debemos apostar por la seguridad en términos amplios: seguridad ciudadana, alimentaria, habitacional y energética. Sean responsables, señores del Gobierno, no nieguen la realidad y pón-ganse a trabajar. Ya sé que están muy ocupados con sus crisis de gobierno, con sus peleas internas entre Junts, Esquerra, Esquerra y Junts, pero ya castigan bastante a los catalanes con el separatismo, no les castiguen también con sus políticas energéti-cas y su falta de atención social.

Los aquí presentes no pasarán, no pasaremos frío lo más probable en invierno, porque seguirán cobrando sus nóminas. Por ejemplo, en el Congreso, todos los par-tidos de la izquierda y separatistas han votado subir el sueldo a los diputados; evi-dentemente, VOX votó en contra. Pero allí fuera hay una realidad muy dura, mucho sufrimiento. Afronten la realidad y hágannos caso. Ante la crisis energética, a largo plazo soberanía energética, sin criminalizar a las energías clásicas y no prohibirlas hasta que estén consolidadas las nuevas; y a corto plazo, lo que en esta interpelación les estamos pidiendo, suplicando en nombre de los catalanes: dejar de malgastar el

dinero de todos para poder bajar impuestos e implementar ayudas directas a trabajadores, empresas y familias.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Molt bé. Per tercera vegada, bona tarda a totes i a tots, diputades, diputats. Diputat de VOX, bé, de fet, nosaltres, les sobiranes, les volem totes, eh? Vostè n'ha parlat d'unes quantes. Però bé, això seria fruit d'un altre debat, de ben segur.

D'entrada, deixi'm dir –que tampoc és cap novetat– que estem absolutament a les antípodes. De fet, jo cada vegada els entenc menys. I bé, això em fa pensar que, diguéssim, dec anar pel bon camí. Però, en qualsevol cas, deixi'm dir que estem a les antípodes perquè vostès continuen fent sempre el mateix: són igual de populistes o més, són igual de retrògrades o més, i a més a més negacionistes quan els hi convé, també, eh?, perquè fan alguna cosa estranya, també, de tant en tant. Ho són una mica més, ho són..., ho són a diferents nivells; suposo que depèn del dia que fa.

En qualsevol cas, a diferència de vostès, a nosaltres ens preocupen dues coses..., bé, ens en preocupen moltes, però bàsicament dues, parlant de la matèria que avui ens ocupa, que són: la justícia social –extremadament important–, i la segona, la sostenibilitat ambiental. Són, tots dos, dos elements, al nostre entendre, extremadament inseparables; són dos elements, de fet, complementaris –no té sentit un sense l'altre–, i, evidentment, són dos elements extremadament, o inequívocament imprescindibles en aquest context d'emergència social i climàtica que estem vivint. No entenem, com deia, un sense l'altre.

Per tant, li podem ben assegurar, li puc ben assegurar que si el seu grup parlamentari està en contra de les polítiques socials i en matèria d'acció climàtica d'aquest Govern, tan sols puc dir, com li deia abans, que estem fent la feina ben feta. Aquesta és la primera conclusió que en trec. Perquè aquest Govern –hi torno–, a part de a vostès, no pretén deixar massa ningú enrere. Ningú –ningú. I tot i que vostès segueixin amb aquesta dèria xenòfoba i masclista –m'estalviaré alguns dels comentaris que ha fet respecte a algun departament del Govern del país– el Govern i una servidora seguiran defensant, com no pot ser d'altra manera, la igualtat d'oportunitats i la garantia dels drets de la ciutadania de tothom, independentment del seu origen, de la seva ètnia, del seu gènere, de la seva religió, de la seva convicció o opinió, de la seva edat, de la seva orientació o identitat sexual. És igual, ho seguirem fent (*aplaudiments*) sempre, aquí i sempre.

De fet, som i aspirem a ser el Govern, evidentment, de tota la ciutadania, i treballarem per un país millor per a totes i tots, sense exclusió. I per fer-ho és imprescindible, evidentment, també, defensar les persones més vulnerables. I justament per això defensem que la transformació energètica ha de ser justa socialment, perquè si no és justa socialment no serà una bona transformació. I havent deixat tot això ben clar i a risc que els interessi ben poc –això sospito– la meua resposta, també m'agradaria plantejar dues premisses que crec que poden ajudar a entendre quina és l'orientació de l'acció de govern que tant des del Departament d'Acció Climàtica com també de la resta de departaments del Govern, doncs, portem a terme amb l'objectiu de fer front a aquesta emergència social –vostè també ha parlat d'habitatge en algun moment– agreujada per la crisi energètica existent.

Per una banda, és imprescindible entendre que la crisi climàtica està estretament relacionada i condiciona el nostre model social. Això és una evidència. I, en aquest sentit, no podem obviar el canvi climàtic a l'hora d'oferir també respostes a la inflació o a la pròpia crisi energètica. Per altra banda, la nostra raó de ser és la garantia d'accés a uns serveis públics que siguin uns serveis públics universals i uns serveis

públics de qualitat, i la garantia de l'equitat social a través de la redistribució de la riquesa.

I si bé és cert que l'augment del cost de la vida ens afecta a tots i a totes, és també evident que no totes i tots ho patim de la mateixa manera. Ens preocupen les rendes mitjanes i ens preocupen les rendes baixes. Ens preocupen totes aquelles famílies que en aquests moments estan en risc de vulnerabilitat. I ens ocupa la voluntat també de treballar, de treballar incansablement perquè aquelles persones que més es beneficien de la crisi, que són una petita minoria, contribueixin, sens dubte –contribueixin, sens dubte, i ho facin–, a fer més fàcil, però no només més fàcil, sinó també més digna i més justa la vida d'aquelles altres que la pateixen, la crisi, que convindrà amb mi –i, si no, és que ja no és que estiguem a les antípodes, diguéssim, ja vostès estan directament a Mart, eh?– que aquests sí que són, els que la pateixen, una gran majoria de la població.

En resum, en el context d'emergència climàtica que vivim, aquest Govern impulsa polítiques per a la transformació energètica amb la voluntat també de fer front –hi torno, perquè per nosaltres és extremadament important– a les desigualtats socials. Una cosa va estretament lligada amb l'altra. L'objectiu climàtic també ha de ser, o ha de servir, aquest objectiu, per no deixar ningú enrere. I com ho afrontem? Com afrontem des del Govern aquesta situació de crisi? D'entrada, i com ja he apuntat fa un moment, amb la convicció que la crisi energètica, la climàtica i la social tenen una estreta relació. Si no les entenem així estarem errant el tret, no ens en sortirem, ens estarem, sens dubte, equivocant. En aquest sentit, el com produïm, com distribuïm i sobretot també, com consumim els productes i els serveis necessaris per viure, té, sens dubte, un impacte extremadament directe en el medi ambient i també en el manteniment del nostre model social.

I en aquest context, i per posar un exemple, doncs, faré referència a tres aspectes fonamentals per afrontar l'impacte socioeconòmic i, evidentment, també l'escalada de preus, que ha fet augmentar, òbviament, el cost de vida i ens ha situat en aquesta inflació. En primer lloc, la situació de crisi energètica ha suposat una concentració del domini de poder a les empreses de l'oligopoli. En aquest sentit, no ens cansarem de defensar la necessitat extrema d'una intervenció del mercat energètic per part de les institucions comunitàries i estatals. És a dir, també, si tan preocupat està, doncs ajudi'ns o facin aquest clam també allà on pertoca.

En segon lloc, i com ja va avançar el president Aragonès en la seva intervenció al debat de política general, el Govern posarà en marxa un escut social de 300 milions d'euros amb la finalitat d'ajudar la ciutadania i el teixit productiu a afrontar millor l'escalada de preus. Un pla de xoc que, entre d'altres, contempla també que les cent mil famílies més vulnerables del nostre país rebran l'augment del cinquanta per cent del bo social tèrmic aquest mateix any 2022. Això significa que rebran una ajuda directa d'entre 173 i 543 euros per fer front als augments de la factura de la llum i del gas. Protegint els més desfavorits es pretén, evidentment, evitar que aquesta tardor-hivern ningú passi fred per culpa de l'augment del preu de l'energia.

Aquest escut també inclourà una partida de 67 milions, en aquest cas, important també per acompanyar les petites i mitjanes empreses del nostre país a emprendre projectes de transició energètica. La transició energètica l'hem de fer tots, els ciutadans i ciutadanes, l'Administració i també la petita i la mitjana empresa, òbviament. I els hem d'acompanyar. Els hem d'acompanyar a fomentar la retirada, per exemple, de les teulades d'amiant; a instal·lar en el seu lloc cobertes amb plaques solars destinades a l'autoconsum –en això també aquest pla de xoc hi està concernit–; a subvencionar projectes de bioenergia –importantíssim–: la biomassa hi juga un paper important –en parlàvem fa una estona–, però també tot el tema de les dejeccions ramaderes, dels purins, aquí tenim també molta feina per endavant a fer i molta que estem fent.

En definitiva, doncs, ajudem també a reduir sis mesos el temps màxim per utilitzar projectes de plantes, com hem explicat en més d'una ocasió, i parcs d'energia

elèctrica renovable inferiors a cinc megawatts, doncs, que puguin començar a produir energia en menys d'un any –que crec que aquesta és una bona notícia–, i etcètera. De fet, li podria explicar moltíssimes, moltíssimes més coses.

Si ens ha seguit, fa una estona també, amb el diputat Ferro, explicàvem que avui el Govern ha aprovat, aquest matí, l'energètica pública i també n'ha aprovat els estatuts, eh?, i que, evidentment, el que ha de fer aquesta energètica és ser una eina extremadament important per a aquest país, sobretot per acompanyar la nostra ciutadania, seguint aquest model que nosaltres hem definit, que és aquest model català, aquest model distribuït, participat i de cohesió territorial.

I acabo. I ho faig repetint dues idees que penso..., bé, que jo crec que ningú s'hauria de qüestionar. Una: la crisi energètica té una estreta relació amb la crisi climàtica. I ho discutim quan vostè vulgui. Nosaltres l'hi afirmem, eh? Això és informació, diguéssim. La crisi energètica té una relació directa amb la crisi climàtica.

I la segona: és necessari que la transformació energètica, que la transformació verda, en definitiva, que la transició ecològica, que també la transició a les energies renovables, que tota aquesta transició, en definitiva, que hem de fer és extremadament important que sigui justa socialment. O el que és el mateix: aquest Govern tingui clar, senyor Garriga, que no deixarà ningú enrere en el seu afany per accelerar justament aquesta i totes les transicions que haguem de fer com a país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, consellera. Per a la rèplica, té la paraula el diputat Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Senyora consellera, gràcies per la seva resposta. Tengo que decir con pena que en verdad usted no me ha escuchado, porque la ha distraído el diputado El Homrani, que supongo que era más importante lo que él le quería decir que la crisis energética, y me ha contestado con generalidades ya preparadas, con mantras de la izquierda y de los progres. Y también le tengo que reconocer que a nosotros también nos hace especial ilusión estar en las antípodas de sus ideas, porque machacan las empresas y machacan a los trabajadores de Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*)

Sobre sus soluciones, sigue profundizando en los errores que nos han llevado hasta aquí. Destrozan nuestra soberanía energética con sus mantras, limitando la capacidad de explotación de nuestros recursos. O sea, ustedes machacan la producción nuclear de energía, la de las térmicas, y todo lo fían a las renovables, que a nosotros nos apasionan y queremos potenciarlas, pero es que solo representan el ocho por ciento. Llevan años sin hacer nada con las energías renovables. Porque su transición energética es como aquel que se quiere cambiar de ropa vieja por una nueva y se va sacando, pero no compra; acaba desnudo, acaba en pelotas (*alguns aplaudiments*), que es como está nuestra energía, nuestra producción nacional, dependiendo un setenta por ciento de la energía exterior. (*Alguns aplaudiments.*)

Siguen ahondando en la llamada «fiscalidad verde», que no es otra cosa que un atraco verde a las familias y a las empresas, y creando nuevos chiringuitos, como son la agencia de naturaleza catalana. Sangran a las eléctricas y las nucleares, por ejemplo, con una subida del impuesto en plena crisis, cuando las nucleares son más de un cincuenta por ciento de la generación de nuestra energía. Y siguen discriminando la actividad empresarial de nuestra región, fomentando sus delirios climáticos con impuestos.

Pero luego callan con los productos que vienen de otros países que no han cumplido nada y no respetan nada nuestro medio ambiente. Y eso es lo que le dijeron el otro día los jóvenes agricultores que la increparon. Escúchelos, porque realmente tienen un problema de competitividad con los extranjeros. Usted aquí les exige unas normas de respeto al medio ambiente que nos parecen fantásticas y necesarias. Les cargan impuestos, que no nos parece ni fantástico ni necesario, pero luego dejan que

entren otros productos del extranjero que no han cumplido ni una cosa ni la otra. Eso se llama discriminar a los nacionales. (*Alguns aplaudiments.*)

Sobre su anuncio de aumentar el cincuenta por ciento de la dotación del bono social, claro, es que nos parece ridículo, innecesario y vamos a hacer un poquito de historia, ¿no? En junio de 2021, nuestro Grupo Parlamentario de VOX aquí en Cataluña presentó una propuesta para que se pagase el importe del año anterior, correspondiente al 2020, que se debería haber pagado el primer trimestre, máximo en marzo de 2020. Se debatió en junio, en la Comisión de Acción Climática, llevado por nuestro diputado fantástico, Toni López, y todavía no se había pagado ese importe en octubre; 118.000 familias catalanas esperando ese ingreso de esta ayuda que ustedes anuncian. ¿Cómo van a incrementar sobre cero? Incrementar sobre cero es cero. Ustedes dicen que ayudan y luego no lo hacen.

Empresa pública. No se trata de la titularidad, se trata de sus políticas energéticas. Da igual quien las haga, el tema es la política energética. Plantear que pueda haber suficiente energía para poder mantener los costes de nuestras empresas y el bienestar de nuestras familias, esa es la clave y no la titularidad.

Respecto a los 300 millones de Aragón que anuncia dentro del paquete de ayudas para familias, jóvenes y empresas, o sea, están ofreciendo lo mismo que nos cuesta TV3, la «corpo». ¿Eso es lo que ofrecen? O eso es mucho dinero, lo que nos cuesta la «corpo», o las ayudas que ustedes prometen son muy poquitas. (*Alguns aplaudiments.*) Aclárense.

Señora *consellera*, piense en los catalanes y olvídense de sus obsesiones climáticas, que traen la ruina a nuestra querida región, y aborden con responsabilidad esta crisis social y económica derivada de esta crisis energética. No se escuden en guerras internacionales.

Piense en los catalanes y olvídense de sus cordones antidemocráticos. Nosotros representamos..., a doscientos mil catalanes estamos representando en este Parlamento. Escuche nuestra voz, porque, al fin y al cabo, si nos hace caso y atiende nuestras súplicas de obsesionarse por la soberanía energética y de atender los intereses de los catalanes, de las empresas y de los trabajadores, nos irá muchísimo mejor; ganaremos todos, acabaremos ganando todos y también su Gobierno.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs tornem-hi per a la rèplica. Té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Moltes gràcies. Senyor Garriga, aniré molt ràpida. Bàsicament, per fer cinc consideracions. La primera. Miri, per a mantres, els seus. Que, també, un consell –i soc de les que no li agrada massa donar consells, eh?, però l'hi dono de cor, i que no serveixi de precedent–: canviïn els mantres ja, perquè s'estan fent molt, però molt avorrits. En el seu idioma, molt *cansinos*. Tinguin-ho clar. Aquesta és la primera consideració.

La segona. Miri, també el millor que ens pot passar –suposo que individualment a qualsevol dels diputats o consellers, que ara m'acompanya la consellera Ciuró i el conseller Giró– és estar a les antípodes de vostè. No en tingui cap mena de dubte. Al Govern, també, sense cap mena de dubte.

Tercera constatació. Home, per a contradiccions, les seves. Aclareixin-se. Ara resulta... No li he enganxat bé el verb perquè m'ha costat entendre'l, però vaja, crec que no m'equivoco si han vingut a dir que vostès són uns dels, bé, amants, desfermants de les renovables. Doncs benvinguts –benvinguts.

El problema és que aquest amor que ha després vostè aquí... Avui no hi té el senyor López..., ah, sí que hi és! No ho sé. Compte, ho ha dit el seu company d'escó. Aquest amor tan sincer per les renovables, en un paradís de nuclears que també al-

hora defensin, diguéssim que ens hauran d'explicar si pot ser una mica millor. O no cal tampoc, eh? És a dir, tampoc estarem pendants de les seves explicacions.

Els joves pagesos. Sí, els joves pagesos em van increpar en aquest sentit i els ben asseguro que, en cap cas, els joves pagesos, en aquest cas d'Unió de Pagesos, d'una organització agrària, demanaven això que em diu vostè. El que demanaven és una cosa molt òbvia, que aquesta conselleria fem mans i mànigues per defensar-ho, i que vull entendre que la majoria de la cambra també, que és poder-se guanyar la vida dignament. Això és el que demanaven –això és el que demanaven. I això passa, entre altres coses, també, perquè puguin percebre els preus d'allò que fan amb estima i amb amor, que és treballar la terra, puguin percebre-ho per sobre els peus de cost, eh?, del que els hi costa fer això, davant una situació, també, d'una emergència –com hem apuntat al llarg d'aquesta interpellació–, doncs, important també, pels costos que representen a les seves explotacions.

I, per últim, bé, és clar, que vostès ens parlin a nosaltres d'obsessionats, miri..., o d'histèrics verds o de la religió verda o... Nosaltres estem aquí, entre altres coses, i una servidora, per empènyer; al costat del Parlament i dels grups parlamentaris, per empènyer perquè es porti a aquest país la transició verda de la millor manera, feta amb justícia social.

L'hi he explicat abans en la meua intervenció, malgrat que vostè em deia que no l'he escoltat. Sí, sí, l'he escoltat, però és que, de fet, repeteix el que repeteix sempre, com un mantra, que ja li torno a dir que miri de variar-lo una mica, perquè, home, es farà una mica més divertit tot plegat, si és que pot tenir alguna cosa divertida escoltar-los a vostès des del faristol. D'acord?

És a dir, que a nosaltres ens diguin «hiperventilats»... Doncs home, deixi'm dir-li que si algun hiperventilat hi ha aquí en aquest sentit és vostè i el seu grup parlamentari; sobretot antidemocràtics, també.

I, per últim, deixi'm donar-li un segon consell, que faria bé també d'atendre'l. Deixin de jugar, deixin de jugar amb les persones; deixin de jugar en moments difícils amb proclames banals i simplistes, perquè ens hi estem jugant molt. I és evident que hi ha una desafecció entre la ciutadania i la classe política. I ve d'enrere –ve d'enrere, eh?, evidentment. I a vegades entre uns i altres hi ajudem poc. Però li ben asseguro que vostès hi ajuden molt poc.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies consellera.

Interpellació al Govern sobre els canvis legislatius per a lluitar contra les ocupacions delinqüencials d'immobles

300-00223/13

Continuem amb l'onzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre els canvis legislatius per lluitar contra les ocupacions delinqüencials d'immobles. En aquest cas, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I té la paraula la diputada Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Presidenta Borràs. Gràcies, vicepresidenta. Conselleres, conseller, diputats, bé, avui venim a parlar d'un problema que ens preocupa i que afecta a tots els ciutadans d'aquest país i que genera una gran alarma social i a la qual tenim obligació de fer-hi front des de totes les institucions. I aquestes són, com ja deia el títol, les ocupacions.

I la seguretat, per a nosaltres, és molt important, i ho volem fer palès des d'aquest faristol, com ja ho hem fet tantes altres vegades. Aquests dies ho llegim a tot arreu.

Fa temps que estem llegint als diaris, escoltant a les ràdios, com, des dels ajuntaments, des dels consells comarcals, es presenten mocions demanant reformes legislatives al Govern i a l'Estat espanyol perquè facin front..., perquè tinguin recursos, totes aquestes institucions, per fer front a aquestes ocupacions.

Voldria posar d'exemple el del Consell Comarcal de la Selva, on tots els alcaldes selvatans van presentar una moció al consell comarcal, que va ser aprovada, justament, per dur a terme aquesta petició de que es duguin a terme aquestes mesures legislatives que els permetin lluitar contra les ocupacions.

I també l'Ajuntament d'Olot. Perquè l'Ajuntament d'Olot no només va aprovar aquesta moció, sinó que hi ha fet front amb mesures diverses. Des del propi Ajuntament s'han hagut de veure lluitant contra aquestes ocupacions, de manera que finalment han aconseguit que moltes de les màfies que practicaven ocupacions en aquests territoris hagin acabat marxant a França. Per tant, està clar que és un tema que ocupa i preocupa tothom.

En molts casos no parlem d'ocupacions que són fetes perquè hi ha necessitat d'un habitatge; molt sovint van vinculades a cultius de marihuana, a accions delictives, i acaben causant grans afectacions als veïns i a tota la societat, perquè generen una situació d'inseguretat i de desprotecció.

I, sorprenentment, el Partit Socialistes s'hi suma des de l'Ajuntament de Barcelona. I ara que ja veuen que la situació s'està complicant, han demanat al Ministeri de Justícia que faci les reformes legislatives pertinents per combatre les ocupacions. I expliciten: «L'objectiu de la proposta és protegir els petits propietaris que són víctimes de màfies organitzades, les quals s'aprofiten de la vulnerabilitat de les famílies.» I ens ho diu el Partit Socialistes, des de l'Ajuntament de Barcelona. Lamentem que hagin donat tanta corda al Govern d'Ada Colau, que de tant estirar la corda, doncs, ens trobem amb una ciutat que acaba sent la barra lliure de les ocupacions, encapçalant rànkings arreu. Però finalment s'hi han posat i, per tant, benvinguts.

I és que fa molt de temps que des dels ajuntaments, des dels consells comarcals i també des del Govern, a Junts per Catalunya estem lluitant per acabar amb aquest fenomen, l'ocupació; lluitant per garantir la seguretat dels nostres ciutadans. Ja ho va fer la consellera Ciuró des del Congrés, a Madrid, i va presentar una proposició de llei que justament anava adreçada a protegir els petits propietaris o persones que viuen en habitatge social adjudicat i que han vist ocupada de forma il·legal la seva «vivenda».

Des de Junts per Catalunya, som molt conscients que la mala resposta legislativa a la dramàtica situació que han patit tantes famílies arran de la pandèmia, doncs, ha acabat també generant aquesta entrada de màfies que han manllevat l'ús pacífic de la propietat i que dificulten també la gestió de les «vivendes» en mans d'organitzacions socials i administracions públiques. Perquè aquestes «vivendes» que haurien d'anar destinades a fins socials, també en molts casos s'han vist ocupades, i això acaba causant un greu perjudici social: ni garantim l'ús pacífic de la propietat, ni garantim la funció social de les «vivendes» que s'haurien de destinar a famílies o persones vulnerables.

Des de Junts per Catalunya, fem i seguirem fent des de la conselleria de Drets Socials totes aquelles mesures per fer front a la greu situació de tantes famílies que pateixen perquè no tenen una llar digna, i, al mateix temps, considerem que no ha de ser incompatible amb garantir la seguretat als nostres ciutadans, lluitant amb totes aquelles eines que tinguem al nostre abast per acabar amb les ocupacions delinqüencials. Així ho hem establert també a la nostra ponència sectorial i així ho hem defensat en aquest Parlament tantes vegades com ha fet falta.

I volem recordar, des d'aquest faristol, també que les mesures preses pel Govern espanyol d'anar prorrogant una vegada i una altra aquest decret per evitar que hi hagi més desnonaments, al final, doncs, és una solució que no acaba amb el conflicte, perquè s'hauria d'anar a l'arrel del problema. I, d'aquesta manera, jo crec que

acabaran vostès mateixos tenint una situació que no sabran com desencallar quan s'acabin aquestes pròrrogues.

M'aturo un segon per dirigir-me als comuns. I avui que parlem d'ocupacions i, per tant, també una mica d'habitatge, m'agradaria dir-li que em sorprèn –i em sorprèn molt– que hagin arribat a un acord en aquests pressupostos amb el Partit Socialistes, i que, després de totes les mesures que s'han posat damunt la taula per garantir aquest acord, resulta que ha decaïgut la *ley de la vivienda*. I realment ens sorprèn que això sigui així, perquè això aquí a Catalunya ha estat per vostès sempre una línia vermella. I jo em pregunto quina eina més poderosa poden tenir vostès que els pressupostos del Govern espanyol per posar sobre la taula les seves mesures? Ens han deixat a tots amb la boca oberta.

Bé, mentrestant, esperem sentir-los cridar ben fort perquè es posi a disposició de Catalunya totes les «vivendes» de la Sareb, que en un país just tornarien a les mans dels ciutadans. Perquè recordem que tots els bancs van tenir aquells rescats gràcies a les ajudes dels fons europeus i encara ara segueixen sense destinar totes aquelles «vivendes» als ciutadans. I, per tant, demanem que aquestes «vivendes» tornin a l'Administració pública per poder donar ajuda als ciutadans que ho necessiten, com sí –els hi he dit moltes vegades– que va fer Irlanda. Aquí hem de veure, un any rere l'altre, com els bancs ens van donant els seus resultats positius i segueixen propietaris de totes aquestes «vivendes». I, per tant, des d'aquí ens agradaria demanar-las-hi i fer-ne esment.

El municipi d'Olot, per exemple, que és el que he mencionat abans, té més de cent «vivendes» de la Sareb que necessitarien per donar resposta a aquestes ocupacions. Perquè tenim una arma de doble fil en això. Una és: no disposem de les «vivendes» per fer front a les mesures socials i a totes les famílies que ho necessiten. I l'altra: estem patint unes ocupacions delinqüencials que dificulten la convivència de tots els seus veïns.

Bé, ho hem repetit ja moltes vegades des d'aquí: des de Junts per Catalunya estarem sempre al costat de les famílies que estan patint i que necessiten resoldre el problema de l'habitatge, però la solució no és ni serà mai l'ocupació.

Consellera, estem compromesos a combatre aquestes màfies d'ocupació delinqüencial d'habitatges i a impulsar les reformes legislatives que siguin pertinents per acabar amb aquestes pràctiques il·lícites. Així ho hem dit des de Junts per Catalunya i ens agradaria saber, doncs, quin és el seu posicionament des del Govern pel que fa a aquestes mesures.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputada. Per a la resposta, té la paraula la consellera de Justícia, la senyora Lourdes Ciuró.

La consellera de Justícia (Lourdes Ciuró i Buldó)

Moltes gràcies. Bona tarda, consellera, conseller; bona tarda, diputats, diputades. Diputada Freixa, sí, evidentment, estem parlant d'un problema greu que pateix el nostre país, el que fa referència a les ocupacions delinqüencials. Quan parlem d'ocupacions delinqüencials, estem parlant d'aquelles ocupacions que bàsicament el que causen és un conflicte veïnal, un conflicte social, un conflicte que erosiona dia a dia la convivència d'aquells pobles, d'aquelles ciutats que les pateixen. Malauradament –i vostè ho ha dit molt bé–, això es reproduceix en molts pobles i moltes ciutats de Catalunya.

De fet, una de les primeres visites que vaig tenir com a consellera de Justícia va ser d'una alcaldessa francament, doncs, preocupada per aquesta qüestió. No diré de quin municipi, perquè sabrien de quina adscripció i possiblement quedarien molt parats. Per tant, per ella em mantindré en la discreció. Però ella era només la punta d'un iceberg que evidencia una realitat que s'ha anat perllongant al llarg de massa temps al nostre país.

Avui en dia, per situar-los, l'any 21, a Catalunya tenim 21.700 habitatges que formen part del parc públic, 953 d'aquests habitatges estan ocupats i el vint-i-cinc per cent són ocupacions conflictives. Per tant, 238 habitatges del parc públic de Catalunya són ocupats de forma delinqüencial; per tant, que causen aldarulls, causen problemes als seus veïns i veïnes. Habitatges que, si són del parc públic, estan destinats a habitatge per a vulnerables. Per tant, és un doble impacte: malmeten la convivència i alhora dificulten les polítiques socials d'habitatge.

És evident que Catalunya té unes competències que ha d'exercir en la seva plenitud. I aquí entra en joc el Codi civil de Catalunya; un codi civil que vostès m'han sentit a dir moltíssimes vegades que és un codi civil que és modern, que és actualitzat, que és com el dret privat de capçalera que regula les situacions i les vivències del nostre país i que s'ha d'anar adequant al dia a dia de la societat catalana i també en la línia dels ordenaments jurídics més moderns del nostre entorn. I en aquesta feina continuem des de la conselleria de Justícia.

Aquest dret propi és una eina que pot esdevenir útil per donar eines; eines a qui? Doncs, en aquest cas, a alcaldes i alcaldesses –per tant, als ajuntaments de Catalunya–, i també a les comunitats de propietaris, perquè tinguin un aixopluc legal, una empara objectiva, certa, que doni seguretat jurídica i que sigui eficient, per tal de poder acabar amb aquest neguit que passa a les nostres ciutats i pobles, i que porta de corcoll tant comunitats, com deien, i deixa impotents alcaldes i alcaldesses.

Vostè ha parlat de la comarca de la Selva; és la més recent. Ocupacions que són, doncs, caldo de cultiu per a màfies, per a pisos que es dediquen a activitats delinqüencials, sovint aldarulls, sovint causen problemes d'inseguretat, cosa que, en definitiva, fa que aquella comunitat es degradi o que inclús aquell barri es degradi. Perquè, com molt bé vostè ha parlat, hi ha molt habitatge en mans de bancs, que el que fan..., grans tenidors, eh? –bancs, fons voltor, etcètera–, que no tenen cap necessitat de fer front a aquesta situació perquè simplement a ells no els afecta l'ocupació delinqüencial. No se senten interpel·lats per donar solució a un tema que sí que dona molt mal viure als seus veïns.

I en això l'Administració, el Govern de Catalunya, hi ha d'estar amatent, i ha d'estar disposat a donar solucions. Solucions allunyades del populisme, solucions allunyades del dogmatisme, solucions ajustades a la realitat del país i amb les eines que tenim al país, atès que allà on hi han competències, més llei orgànica i més de bases, no estan fent aquestes modificacions necessàries. Catalunya actua un cop més en defensa dels alcaldes, de les alcaldesses, i en defensa de les comunitats de propietaris.

La inacció dona camp abonat a la tolerància del fenomen delictiu, i a això hi hem de posar punt final. Com els deia: volem actuar des de dos fronts. Jo em centraré en la modificació del Codi civil, que és l'àmbit de la competència del Departament de Justícia, però és una mesura que va aparellada també amb el que són les polítiques d'habitatge que podem fer també des del Govern de Catalunya. I el que volem és, en aquest cas, modificar el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya. De fet, modifiquem el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals, i concretament a l'apartat de la propietat horitzontal, de manera que es puguin, doncs, facultar jurídicament aquests ajuntaments i comunitats de propietaris perquè puguin instar judicialment les desocupacions en cas d'inacció dels propietaris, que recordo, com els he dit, que són grans tenidors que normalment no fan res, per desesperació dels alcaldes i alcaldesses.

Aquí, permetin-me que, un cop més, reconegui la feina de la Comissió de Codificació, la joia de la corona que vetlla per mantenir un dret civil català, com els deia, actualitzat, modernitzat, en la línia dels codis civils més moderns del nostre entorn i des del màxim rigor. Per tant, un agraïment des del faristol d'aquest Parlament, per la seva feina i constant resposta en les demandes que li fem des de la conselleria de Justícia. I, en aquest sentit, què es podrà fer?, a l'espera de que pugui..., evidentment, tot el tràmit de govern, perquè puguem aprovar el Govern aquesta modificació i llavors disposar-la a la cambra perquè faci, òbviament, el tràmit parlamentari.

Però volem que sigui un tràmit que sigui ràpid. Volem donar una solució urgent a un problema urgent, i després poder tenir també el tràmit del debat parlamentari per quan s'escaigui. Però, d'entrada, donar eines efectives, immediates i eficients per tal de lluitar contra aquestes ocupacions conflictives. I, per tant, quan un ajuntament detecti i tingui la constància de que hi ha aquestes activitats delinqüencials en finques de la seva propietat..., i dic «finques» perquè també estic parlant, per exemple, de naus industrials ocupades. Aquí també hi entra això. Perquè aquestes naus industrials ocupades vostès saben que són, a més a més, una font, diguéssim, de perill per a les persones que l'ocupen. Perquè, a més a més de ser naus industrials i òbviament no tenir els requisits d'habitabilitat, porten en si aparellada una perillositat per a les pròpies persones que les ocupen i, evidentment, per al seu entorn.

Per tant, quan es detecti que una finca és focus d'ocupació delinqüencial de manera que causi greus problemes de convivència, que hi hagin greus activitats, activitats delictives que posin en perill, com els deia, la convivència i la cohesió social, podran, en el termini d'un mes, instar, és a dir, l'Ajuntament tindrà la informació i requeriran el propietari, que és normalment aquest gran tenidor, perquè en el termini d'un mes actuï; és a dir, que actuï, com? Interposant la demanda que li correspon en el seu exercici de la responsabilitat. Si aquest gran tenidor, si aquest fons voltor, si aquest propietari no actua en el termini acordat, l'Ajuntament podrà fer-ho posant-se en la postura del propietari. Això no és res nou, ja es fa, de fet, en altres postures, en altres situacions, com per exemple amb problemes amb finques que amenacen runa o que són finques que estan en molt mal estat. Per tant, és una figura que ja existeix; aquí ho habilitem perquè es pugui també fer per garantir la cohesió social.

D'aquesta manera, quan es detecti aquest fet, quan el propietari gran tenidor no actuï, l'Ajuntament ho pot fer o la comunitat de propietaris ho pot fer i es posarà en coneixement del jutge, qui en última instància serà el que determinarà amb un expedient contradictori, amb un procediment de part, amb un procediment amb terminis, com no pot ser d'altra manera, les parts alleguin que no es produeix aquest fet, si és el cas, o si es produeix que es pugui procedir immediatament a la desocupació d'aquesta finca, que, a més a més, si hi han els condicionaments necessaris, i això és la modificació de la llei d'habitatge que porten des del Departament de Drets Socials del Govern de Catalunya, fer aquesta destinació d'aquesta finca recuperada a habitatge social. Evidentment, quan es tracti d'un pis, d'un habitatge destinat a fer polítiques socials, de forma de poder, doncs, donar-li la volta a una activitat que passava a ser conflictiva i causant de problemes a donar una solució i una sortida al municipi que està més afectat i, per tant, per tranquil·litat dels veïns.

És la nostra obligació actuar, però també és l'obligació d'actuar..., i faig una crida des d'aquí –una altra–, a Justícia i a la fiscalia a Catalunya: necessitem que la justícia a Catalunya, que els agents judicials, la fiscalia, implementi, com ja fan a altres llocs de l'Estat, protocols que permetin aquests tràmits ràpids i efectius per desallotjar aquests immobles ocupats de forma delinqüencial i que generen greus problemes de convivència, i que ells en tenen constància.

Des del Govern de Catalunya, des del Departament de Justícia i el Departament de Drets Socials ens hem mogut, estem treballant per bastir aquestes eines per ajudar, com els deia, ajuntaments i comunitats de propietaris, perquè puguin actuar en aquestes ocupacions delinqüencials. I cal que es concretin les propostes que estan en la responsabilitat del Govern de l'Estat espanyol perquè també actuï en conseqüència i sense complexos. Portem massa temps, com a societat, tolerant uns fets que el que fan és lucrar-se de la desgràcia aliena. No podem seguir donant cobertura jurídica a les màfies que es lucren per poder tenir, doncs, famílies amb problemes de convivència. Els pobles, les ciutats del país necessiten eines efectives per recuperar aquesta tranquil·litat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuem amb el dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la lluita contra el racisme estructural, social i institucional.

Interpellació al Govern sobre la lluita contra el racisme estructural, social i institucional

300-00217/13

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda. Conseller, consellera, diputats, diputada, abans de començar, tota la meva solidaritat, força i coratge a les dones de l'Iran que, sota l'opressió del règim iranià, s'alcen i lluiten pels seus drets, també el dret de vestir-se com vulguin. *(Aplaudiments.)*

I des d'aquesta condemna absoluta i rotunda, i des de la llibertat que tinc jo, aprofito aquesta intervenció per recordar diverses coses. Informes com el de la Xarxa Europea Contra el Racisme ens corroboren que les persones que més pateixen violències islamòfobes –és a dir, un tipus de racisme– són les dones. I per què ho dic, això? Perquè moltes dones porten vel i no són musulmanes. D'altres ho són i, pel contrari, decideixen no posar-se'n. I per molt que costi de creure, d'altres el portem i no per imposició, el portem per lliure elecció. Em sento amb la necessitat d'aclarir-ho. No hem de caure en l'homogeneïtat i la banalitat del que significa el hijab i encara menys reduir les dones a una peça de roba.

Ho refermo: tot el nostre rebuig a totes les agressions que pateixen les dones i nenes en casos d'opressió, la que sigui; també la imposició del vel o de portar qualsevol vestimenta de manera obligada. I és per això que, òbviament i sense fissures, estem totes al costat de les dones de l'Iran que avui es troben cremant el hijab a les seves places. La seva queixa, la seva revolta, me la sento meva, perquè no poden escollir: el hijab, a l'Iran, és una imposició política, i en aquest context treure's el vel representa un acte de valentia, de resistència, de dissidència, també de feminisme. *(Aplaudiments.)*

Consellera, he volgut començar així, en primera persona, per motius evidents i d'actualitat, però de motius en sobren. El racisme continua essent la principal causa de delictes d'odi al nostre país. Tot i haver implementat mesures i mecanismes per lluitar contra el racisme, seguim amb la necessitat de posar aquesta problemàtica social al centre de les nostres polítiques. Ara ja fa gairebé dos anys que vam aprovar en aquest Parlament la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació; una llei que pretén aplicar i garantir el dret a la igualtat de tracte des de diferents àmbits d'actuació, i que sabem que des del departament s'està desplegant, amb l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-Discriminació, i també amb la posada en marxa del formulari.

Així mateix, com bé ja coneix, el Parlament, des de la Comissió d'Estudi del Racisme Institucional i Estructural, seguim el treball de manera participativa, escoltant diferents veus i referents de la lluita antiracista del nostre país. Aquest treball ens ha de permetre identificar i establir objectius diàfans per pal·liar els efectes del racisme, així com fer front als discursos feixistes que escoltem molts cops en aquesta cambra i que s'aprofiten dels malestars socials per buscar un culpable, un culpable que sempre acaba sent l'immigrant, l'estranger, el nouvingut.

Ho hem vist recentment a Itàlia. Observem que la supremacia blanca, hereus del feixisme, segueixen obrint-se camí a Europa. Cal combatre'ls. Ara més que mai. *(Aplaudiments.)* Consellera, ara més que mai necessitem que Catalunya representi el que sempre ha sigut: un país acollidor, inclusiu, un país per a totes, un país divers i orgullós de la seva gent. I això ho hem de treballar de manera transversal i des d'una

perspectiva feminista i antiracista que no deixi cap persona enrere. Sabem que aquesta legislatura s'està treballant per desplegar mesures per combatre el racisme des de diferents vessants. Perquè, recordem-ho, consellera, aquesta no és només una feina que s'hagi de fer des de la seva conselleria, sinó que també ha d'implicar tots els departaments, perquè quan parlem de racisme estructural estem parlant d'un poder heteràrquic, on existeixen diverses cadenes de poder que operen en diferents nivells, produint pràctiques racistes en la nostra societat.

Per tant, com hem dit, consellera, hem de treballar des de diferents àmbits. I nosaltres creiem que és molt important destacar, entre aquests àmbits, el que ha dit, per exemple, el conseller Elena abans, que volem avançar cap a una composició més diversa dels cossos de la Policia de la Generalitat, una policia democràtica i que representi la seva ciutadania. Volem incorporar instruments d'anàlisi que ens permetin identificar pràctiques racistes en diferents àmbits de la nostra vida, com, per exemple, l'educatiu, el sanitari, entre molts altres. La nostra agenda política ha d'estar centrada en identificar aquelles pràctiques que, a diferents nivells, puguin tenir un biaix racista. També en aquelles institucions, com, per exemple, els serveis de protecció a la infància i a l'adolescència, i especialment en aquelles famílies que es troben en una situació de vulnerabilitat temporal o estructural.

Consellera, el dret al refugi és un dret reconegut i en aquesta línia celebrem que des de Catalunya s'hagin augmentat els recursos pressupostaris per reforçar el desplegament territorial del servei d'acollida quan més es necessitava. I a Europa tenim un problema que molts cops sembla latent, i són els camps de refugiats, camps que, en principi, eren un lloc temporal i que han esdevingut permanents, perquè es bloqueja la sortida de les persones migrades d'aquests camps. No podem seguir tenint persones confinades en campaments construïts a les zones aïllades, perquè aquells migrants que fugen de les catàstrofes dels seus països al final acaben sent oblidats i enterrats en aquests camps.

Creiem, consellera, que aquesta és una realitat globalitzada a Europa i que a Catalunya hem de seguir pensant i reformulant moltes de les nostres polítiques i també la d'asil. Hem de definir i dissenyar les nostres polítiques d'acollida, palliant la violència sibil·lina silenciada i invisible que pateixen moltíssimes persones quan arriben al nostre país.

Catalunya ha de ser l'exemple de refugi, garantint aquesta equitat i acollida digna, que no oblidem que és un dret de protecció internacional. Ens queda molta feina per fer, consellera, com hem dit moltes vegades. No hem reivindicat la derogació de la llei d'estrangeria, i continuem també demanant que els municipis empadronin els seus ciutadans i ciutadanes, cosa que lamentablement hi ha molts municipis que no fan.

També hem de treballar en el racisme immobiliari que pateixen moltíssimes persones; persones que es queden excloses de ser potencials llogaters per raó d'origen, de color de pell o qualsevol altre supòsit derivat del racisme, com, per exemple, el seu nom o cognom.

I per tot això, consellera, estem convençudes de que el compromís és ferm per eradicar qualsevol actitud discriminatòria o de delictes d'odi a Catalunya. I per aquest motiu li volem traslladar les següents preguntes, consellera.

La primera és: quina és la formació que des de la creació de la seva conselleria s'ha dut a terme en aquests àmbits? I la segona, consellera: volíem, si és possible, que ens poguéssiu traslladar com valora vostè el procés participatiu que s'està realitzant per a l'avantprojecte de llei d'antiracisme.

I, per acabar, m'agradaria fer-ho amb una premissa que segurament a molts i moltes de nosaltres ens resulta familiar, i és que, agradi o no agradi, el poble català és un poble valent, obstinadament defensor dels drets civils, dels drets polítics i dels drets humans; un poble al costat de totes i amb un camí clar per garantir-ho.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes, la senyora Tània Verge.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Diputada Driouech, portem dècades, com a societat, tenint una conversa seriosa sobre el masclisme i aprenent a identificar-lo en totes les esferes, a anomenar-lo com a tal, des de l'humor sexista, els rols imposats socialment, el menyspreu a les contribucions de les dones fins a totes les formes de violència masclista.

El moviment feminista ha aconseguit fer entendre que no es tracta de fets puntuals individuals, sinó que el patriarcat és un sistema d'opressió estructural que vulnera sistemàticament els drets de les dones i que provoca greus desigualtats materials, com la bretxa salarial de gènere o la feminització de la pobresa. I, com a resultat, els poders públics han passat a fer polítiques feministes, perquè no n'hi ha prou en ser no masclista, sinó que cal ser feminista.

I faig aquesta introducció perquè crec que s'entén cap a on vaig. No hem tingut fins ara una conversa similar sobre el racisme. I això malgrat, evidentment, que hi ha tot un moviment antiracista amb moltíssimes entitats que fa molt de temps que el denuncia, però que societat i poders públics hem mirat cap a una altra banda. I tenim aquestes preguntes latents, no?, que es pot fer la gent: som una societat racista? No, no, aquí no. Això als Estats Units, que s'han fundat sobre un passat d'esclavatge, com si la burgesia catalana no s'hagués lucrada amb el tràfic d'esclaus i com si els indians no s'haguessin beneficiat de l'explotació d'aquestes mateixes persones, com si aquí no haguessin estat vigents lleis que perseguen el poble gitano fins fa poques dècades.

De fet, també callem quan les agressions cap a persones negres o gitanes passen a casa nostra, i hi ha una sospita permanent vers les comunitats musulmanes que denuncien la islamofòbia. Encara ens costa més d'acceptar el racisme que exercim cada dia. «No, no, jo no soc racista, però no porto les criatures a l'escola del barri perquè està plena de gitanos, està plena de magrebins.» (*Alguns aplaudiments.*) «No, no, jo no soc racista, però em sorprèn veure una persona negra parlant en català» o que ens digui que és del nostre poble i, per assegurar-nos-en, preguntar-li: «Però on has nascut?» «No, no, no soc racista», però si tenim un pis per llogar, triem els llogaters a partir d'uns cognoms. I per a feines de cara al públic, doncs també escollim el personal en funció del seu color de pell, del fenotip, del seu origen. Això sí, demanem que s'integrin –que s'integrin–, no?, amb tota la càrrega negativa que té una paraula que implica considerar tantes persones fora del nosaltres, fins i tot quan fa anys, dècades o segles que viuen aquí i que són tan catalans i catalanes com qui en tingui dos, quatre..., anava a dir «vuit cognoms» (*la consellera riu*), però no, no, fins a quatre. D'acord.

Doncs el racisme, com el masclisme, no són fets aïllats ni individuals; és un sistema d'opressió que impregna totes les estructures socials, polítiques i econòmiques i, per tant, urgeix tenir com a societat aquesta conversa seriosa sobre el racisme –com vostè apuntava, el social, l'estructural, l'institucional– per superar aquesta vulneració sistemàtica de drets humans de bona part de la població de Catalunya, i perquè, fins i tot, si hem après a anomenar i identificar el racisme, tampoc n'hi ha prou amb no ser racista; també cal ser antiracista.

I com hi estem treballant des del Departament d'Igualtat i Feminismes? Doncs, en primer lloc, com apuntava, per al mandat que ens correspon ara com a govern en desplegament de la Llei 19/20, des del passat mes de març està ja en ple funcionament l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-Discriminació. Ja està tramitant diverses denúncies per discriminacions basades en el color de pell, el fenotip, l'origen, la religió... Però com que el racisme no s'expressa només com a discriminació, sinó que té

tota aquesta dimensió estructural, ens calia una llei integral, ens cal una llei integral que estableixi obligacions tant per als actors dels poders públics, com per als actors privats.

I aquest avantprojecte de llei contra el racisme, en totes les seves formes i expressions que estem elaborant, ha partit d'un procés participatiu que es volia ampli; ha comptat amb setze sessions presencials d'escolta activa de veus que solen quedar al marge o que les institucions deixen al marge, on hi han participat més de quatre-centes persones de totes les vegueries del país. També s'han fet sessions amb persones expertes en alguns àmbits rellevants. I la setmana vinent farem la primera presentació de resultats de retorn d'aquest procés participatiu, que després també portarem arreu del territori perquè es pugui anar sumant més gent a aquesta conversa sobre com el racisme inunda tant les relacions personals com la relació o la interacció amb les institucions.

Vostè parlava de la llei d'estrangeria espanyola, i és evident que és un clar exemple de racisme institucional. És la principal font d'irregularitat administrativa, d'exploació laboral, d'ordres d'expulsió arbitràries sense possibilitat de defensa. Però no és l'únic exemple.

I trobem pràctiques racistes, com ha anat emergint d'aquest procés participatiu, i com també ho estan fent aflorar des de la comissió d'estudi del Parlament, en el sistema educatiu, en els serveis socials, en els serveis de salut, en l'àmbit de la seguretat. I en el sector privat també n'hi ha i de destacades: en el món del treball, el mercat immobiliari, els locals d'oci. I totes aquestes expressions de racisme tenen afectacions greus, tant en les condicions materials de les persones com en el seu benestar físic i mental.

I, per tant, com hem après també de la lluita contra el masclisme, la prevenció és un eix central. I, per tant, no només cal preguntar a les persones que de primera mà poden explicar aquestes experiències de racisme, sinó al conjunt de la població, amb quines actituds estan sent fonamentades aquestes pràctiques racistes, que fins i tot les normalitzen, les invisibilitzen.

En paral·lel a la redacció d'aquest avantprojecte de llei i la seva tramitació parlamentària, estem treballant també l'elaboració del pacte per la vida digna i compartida, amb l'objectiu d'assolir compromisos concrets en matèria de polítiques antiracistes. És a dir, no esperarem a tenir la llei aprovada. La llei farà el seu procés al Govern, després al Parlament, però ens posarem ja a assolir aquests compromisos concrets, especialment en aquells departaments de la Generalitat les àrees dels quals, doncs, han emergit com a àmbits on hi ha racisme institucional que cal treballar, però també amb actors socials i econòmics, com els APIs o els locals d'oci.

Simultàniament, també, amb aquest nou acord marc de finançament de les polítiques d'igualtat i feminismes al món local, hem reforçat els serveis de primera acollida, i també estem reforçant..., els hem reforçat, vaja, perquè disposin de més hores d'atenció, perquè puguin fer més treball comunitari, perquè puguin fer millor acompanyament als municipis en disseny de polítiques antiracistes; però també estem formant el personal d'aquests serveis en antiracisme, perquè sàpiguin detectar i abordar les situacions, especialment de racisme institucional, també a les àrees bàsiques de serveis socials.

També estem fent formació sobre empadronament, perquè hi ha, diguem-li, excuses, negligències, no aplicació adequada de la llei, en aquest cas, i sabem que el dret al padró és la base de molts altres drets.

També, per primera vegada, el Govern dona suport a entitats antiracistes a través de la convocatòria de subvencions del departament, amb diferents línies específiques.

I, si em permeten, vull utilitzar les meves paraules finals per fer, d'una banda, un reconeixement a les diputades de la Mesa de la Comissió d'Estudi sobre Racisme Institucional i Estructural, a la Jess González, a la Basha Changue i a la Najat

Driouech, tant per la seva tasca en aquesta comissió, com també per la seva trajectòria d'activisme antiracista. I també expressar tot el meu suport davant els atacs racistes que pateixen a les xarxes socials, al carrer o en aquesta mateixa cambra, especialment vostè, diputada. Uns atacs que, a més de ser discursos d'odi, constitueixen violència política.

I, per tant, permetin-me també que també els hi faci jo aquí una interpellació, que és que emprenguin ja, diputades i diputats, la reforma del Reglament del Parlament per evitar donar altaveus a la fixació conspiranoica de l'extrema dreta amb les persones migrades, especialment... (*aplaudiments*), especialment amb la població d'origen magrebí i la població negra africana, sobre les quals s'aboquen acusacions sense proves de salafisme, es fan associacions criminalitzadores entre immigració i delinqüència, o s'intenten camuflar els discursos d'odi sota una pretesa defensa dels drets de les dones, que ja em diran com sustenten quan proposen en aquesta cambra, dia sí i dia també, abolir el dret a l'avortament o les lleis contra la violència masclista.

Per tant... (*aplaudiments*), els que volen generar confusió entre un règim autòcrata que imposa el vel a les dones i unes limitacions brutals en tots els seus drets, de qui es posa el vel en un context democràtic perquè ho decideix lliurement, són els mateixos que demonitzen les dones que trien mostrar el seu cos. Que quedi clar: la ultradreta defensa l'ordre patriarcal i racial vigent, i això ho fa embolcallat d'una bandera, i és igual que sigui la *rojigualda* o la senyera.

En definitiva, en un país que es vol plenament democràtic, no hi pot haver ciutadania de primera i de segona. Els drets són per a tothom o no són drets, són privilegis. I necessitem polítiques antiracistes per generar un sentit de pertinença compartit, per garantir una vida digna a totes les persones que viuen al nostre país i, en darrer terme, necessitem les polítiques antiracistes perquè són el millor escut antifeixista.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre les mesures per a pal·liar els efectes de la crisi en les famílies i les empreses

300-00218/13

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les mesures per pal·liar els efectes de la crisi en les famílies i les empreses. En aquest cas, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyor conseller Giró, bé, avui el torno a interpellar sobre la política econòmica i fiscal de la nostra comunitat, la política de la qual vostè n'és l'últim responsable. Òbviament, jo crec que hi ha elements de la nostra política econòmica, de la política econòmica de Catalunya, que segurament no estiguin exclusivament a les seves mans, però vostè, com a últim responsable, crec que ha d'assumir, mal que segurament li pesi en ocasions, una responsabilitat enorme en una política, a parer nostre, desastrosa per a la nostra comunitat. Una política que ha estat realment molt lesiva per als interessos dels nostres empresaris. Avui parlarem, lògicament –perquè s'ha de fer–, de la fuga d'empreses, del canvi de seus socials, com vostès s'agraden de demanar..., a la pràctica fugida de set mil empreses catalanes que han marxat a altres parts d'Espanya, a altres ciutats espanyoles, per buscar, per cercar un entorn, un clima més procliu a l'activitat empresarial, cosa que, per desgràcia, jo, com a ciutadà de Catalunya, he de lamentar.

Catalunya havia estat històricament l'avantguarda econòmica i empresarial d'Espanya. I això és una cosa que jo crec que hauria de servir com a cohesionador de la societat catalana, amb independència de quines siguin les posicions sobre el futur polític de la nostra comunitat. Respectant-ho, perquè conceptualment jo tinc tendència a respectar les opinions d'absolutament tothom, i respectant les posicions fins i tot dels meus conciutadans independentistes, crec que és imprescindible reconèixer que el nacionalisme ha tingut uns efectes devastadors per a l'economia catalana.

Moltes vegades es branden arguments, dades que demostren que l'economia catalana té elements prometedors, té elements esperançadors de cara al futur, però jo crec que aquests elements són precisament a pesar de la seva política econòmica i no gràcies a la política econòmica del Govern. La política econòmica del Govern ha generat un lideratge de Catalunya en molts rànquings, que és un lideratge, a parer nostre, certament lamentable; un lideratge de rànquings negatius, com ara el lideratge en el rànquing de competitivitat fiscal. Un rànquing elaborat per la Fundación para el Avance de la Libertad i la Tax Foundation, de Washington, que situa Catalunya a l'últim lloc de les comunitats autònomes en termes de competitivitat fiscal.

Home, jo crec que una comunitat autònoma que té fins a dinou impostos propis, que és la comunitat autònoma amb una diferència abismal que té més impostos propis, alguna cosa s'ha de plantejar o, si no, admetre que l'ús que vostès fan de l'autonomia és un ús voraç amb les butxaques dels ciutadans de Catalunya que perjudica sobre manera la capacitat de les llars i de les empreses catalanes.

Això ha generat, òbviament, una competència amb altres comunitats autònomes. Vostès es queixen últimament de com fan ús de la seva autonomia comunitats autònomes com la comunitat de Madrid. I jo crec que aquest és un argument de vol gallinaci. Un argument que no té cap sentit des del moment en què vostès podrien fer exactament la mateixa política; i jo comprenc les seves limitacions de suports parlamentaris, tant pel seu soci de govern, Esquerra Republicana, com pels seus socis parlamentaris de la CUP, que aposten, advoquen per una política de decreixement econòmic, per una política de demonització de l'empresari, per una política, en definitiva, de demanar o exigir al Govern que faci possible no el guany d'oportunitats, sinó precisament la pèrdua d'oportunitats.

Jo crec que aquesta política econòmica i fiscal ha estat un autèntic desastre per a Catalunya. I, en aquest sentit, m'agradaria citar un article recent d'una persona a qui aprecio i admiro profundament, que és el professor Benito Arruñada. El senyor Arruñada parlava precisament de fins a quin punt l'autonomia catalana, lluny d'haver afavorit el desenvolupament de l'economia a Catalunya, havia perjudicat en molts casos aquest avenç de la nostra economia.

Jo, des del meu punt de vista, soc una persona que sempre m'he declarat, com el meu partit, autonomista, i, per tant, jo no tinc cap problema, absolutament cap problema amb l'autonomia. Crec que conceptualment l'autonomia política és positiva per als interessos generals espanyols i també per als interessos concrets i materials de Catalunya. Però he de dir una cosa. En aquest sentit, Benito Arruñada diu que hi ha un seguit de característiques de la seva política que ha fet que la política econòmica catalana hagi desembocat en un desastre.

Les característiques són: vostès han augmentat la càrrega tributària fins a límits absolutament insospitats a comunitats autònomes espanyoles o a altres regions europees. L'any 21 Catalunya tenia fins a dinou impostos propis, sense que això hagi millorat substancialment la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya, la qual cosa és certament preocupant. D'altra banda, això ha suposat una redistribució de rendes entre Barcelona i altres províncies catalanes i d'això no fa ningú un discurs ni d'espoli fiscal ni de «Catalunya ens roba» als barcelonins, cosa que òbviament nosaltres no farem mai. Però per responsabilitat, jo crec que ningú no ho hauria de fer en aquest Parlament.

D'altra banda, la seva política ha generat també una restricció de la competència en àmbits com ara els horaris d'obertura d'establiments comercials o el preu dels lloguers dels habitatges, generant una distorsió en el mercat que crec que no ha afavorit ni de bon tros el progrés de l'economia catalana.

Vostès també han afeblit els drets de propietat promulgant regulacions, com deia, sobre lloguers, desnonaments i pisos buits. I, sobretot, tenint una actitud absolutament tolerant amb les ocupacions d'habitatges. Jo sentia fa poc la consellera Ciuró parlant de la seva preocupació per la quantitat d'ocupacions que hi ha a Catalunya, però vull recordar que Catalunya és la comunitat autònoma que lidera el rànquing d'ocupacions de tot Espanya, la qual cosa és un motiu per avergonyir-nos tots plegats. I vostè, estic convençut, senyor conseller, que comparteix aquest sentiment de vergonya davant d'una situació absolutament insostenible.

D'altra banda, Arruñada diu també que a Catalunya s'ha creat una administració que replica els vicis, els pitjors exemples de l'Administració del conjunt d'Espanya. I, finalment –jo crec que aquest és un element important que explica moltes coses de la situació econòmica de la nostra comunitat–, s'ha desviat una enorme quantitat, una ingent quantitat de recursos públics a invertir en un procés identitari separatista, fora de la llei, que ni tan sols ha tingut un suport àmpliament majoritari de la societat catalana i que, en definitiva, ha acabat generant un greu perjudici a l'erari públic de la nostra comunitat.

Han creat vostès impostos per a absolutament tot. A Catalunya no es mou un paper sense que vostès no creïn un impost. Això, òbviament, ens fa perdre competitivitat. I quan vostès acusen Madrid de tots els mals de la nostra economia, de tot el que té, diguem-ne, de perniciosos per a l'economia catalana, doncs jo crec que vostès haurien d'assumir la seva responsabilitat.

Perquè insisteixo en una cosa que jo he dit moltíssimes vegades: l'autonomia és una cosa molt important. Jo entenc que vostès estan sempre parlant del seu afany de separar Catalunya de la resta d'Espanya, del terme de sobirania, etcètera, però l'autonomia política és una cosa molt important. I vostès, amb tot el respecte, senyor conseller, l'hi dic, l'estan exercint amb una profunda irresponsabilitat i de forma absolutament lesiva per als interessos dels catalans.

Els ciutadans de Catalunya amb rendes mitjanes i baixes són els ciutadans espanyols que més impostos paguen, que paguen més per IRPF. I això no és culpa, ni molt menys, de la Comunitat de Madrid ni de les polítiques que es facin en altres comunitats autònomes. El fet que empresaris de Lleida traslladin la seva seu a l'Aragó, òbviament, no és culpa d'una trucada del rei d'Espanya dient-los «marxeu de Lleida, que això és un clima absolutament opressiu», sinó que és una decisió deliberada dels empresaris de Lleida, que ho fan per l'excés de burocràcia que la seva Administració, senyor conseller, en els últims anys ha generat de forma absolutament supèrflua i perjudicial, hi insisteixo, per a l'economia catalana.

En definitiva, senyor conseller, el seu intervencionisme, l'intervencionisme dels partits polítics que governen Catalunya, que han governat Catalunya els últims anys, ha generat una enorme disfunció en l'economia dels catalans, ha perjudicat de forma clara el desenvolupament econòmic de la nostra comunitat i ha renunciat a una cosa que per a molts catalans havia estat orgull i segurament desitgem molts que això continuï sent així, que és precisament el lideratge, l'avantguarda del conjunt d'Espanya.

La resta d'Espanya continua sent el mercat principal de les empreses catalanes, i, per tant, hem de ser molt curosos amb les nostres relacions amb la resta d'Espanya. Catalunya no és només una part important de l'empresariat espanyol, sinó que, a més, bona part de les exportacions catalanes, del que venen les nostres empreses a l'exterior, fora d'Espanya, són també materials als quals les empreses catalanes donen un valor afegit que venen d'altres parts d'Espanya.

Per tant, Catalunya és un engranatge clau, absolutament fonamental, d'una economia com l'espanyola, que molts catalans, de forma sincera, honesta, i a més amb molt d'interès, voldríem que tornés, hi insistim, a ser l'avantguarda d'Espanya. Senyors consellers, vostès haurien de fer política per a l'interès general dels ciutadans de Catalunya i no política per a l'interès partidista del separatisme.

Gràcies, senyor conseller; gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Vicepresidenta Vergés, diputades, diputats... Senyor Martín Blanco, durant el debat de política general vaig seguir la intervenció del seu cap de files, el senyor Carriosa, i també el que vostè va exposar el divendres passat davant d'aquesta cambra. Com és lògic, les seves paraules avui no s'allunyen gaire d'aquelles dues intervencions, i, per tant, si li sembla bé, la meva resposta es referirà a les idees expressades per vostè i pel seu grup aquests darrers dies, tant sobre política econòmica com sobre temes identitaris.

Miri, el primer que li vull dir és que l'aspiració a l'autodeterminació del nostre país, contra la qual vostès basteixen totes les seves propostes, és compartida per centenars de milers de persones a Catalunya. Per tant, com a polítics, ni vostè, ni jo, ni cap dels que estem aquí podem menysprear aquesta aspiració, que, d'altra banda, és una aspiració perfectament legítima. No podem menysprear-la, com tampoc podem menysprear la vocació de centenars de milers de catalans que volen seguir formant part d'Espanya. És la realitat del nostre país.

I, si estimem Catalunya, hem de tenir al cap, a l'hora de fer política, tant els catalans que pensen d'una manera com els catalans que pensen d'una altra. Si més no, és això el que jo intento fer. I precisament perquè penso en tots els catalans és pel que vull la independència del nostre país, perquè estic convençut que a tots ens aniria millor si fóssim un país sobirà. La meva vocació política, per tant, és convèncer amb arguments i amb raons els que no pensen com jo; convèncer fins i tot els votants de Ciutadans.

En segon lloc, permeti'm impugnar allò que hi ha darrere dels seus arguments. Vostès i altres grups repeteixen una vegada i una altra que les coses realment importants, les que preocupen els ciutadans, són «les coses del menjar». Ho va dir també la ministra Isabel Rodríguez fa uns dies. Doncs bé, vull que els quedi clar que la raó principal..., en tinc d'altres, però la raó principal per la qual aspiro a la independència de Catalunya són precisament «las cosas del comer». Ni tan sols vostès podran negar que els 20.100 milions d'euros que els catalans destinem cada any a rebaixar els impostos d'Andalusia, de Galícia o de Madrid, o a fer vies d'AVE que no duen enlloc, donarien per fer molts menjars a Catalunya.

Hi ha un relat interessat en fer veure que tots els que aspirem a la sobirania vivim en un món imaginari, allunyat de les necessitats urgents de la gent. He de dir-li, senyor Martín Blanco, que és una retòrica falsa i injusta. La majoria dels qui tenim com a horitzó la plena sobirania del país estem molt centrats i entenem molt bé el moment que vivim. La meva preocupació primera com a conseller d'Economia i Hisenda són les necessitats de la gent, l'ara i aquí. La meva preocupació avui és la cistella de la compra, el preu de l'energia, les infraestructures, els problemes de les empreses, la gent que no arriba a final de mes, els botiguers, els emprenedors i els recercadors i les persones que estan patint una malaltia i que ara mateix són a l'hospital o a casa seva, soles.

Això és el que a mi em preocupa realment, i per això estic treballant en uns pressupostos per a l'any 2023, que serà un any, com vostès saben, especialment difícil.

Però també per això estic convençut que la millor manera de servir el país és treballar per aconseguir la plena sobirania.

Sobre aquest tema de l'aspiració a la sobirania, li vull dir encara una tercera i darrera cosa; és de caràcter filosòfic, o potser, si m'ho permet, de filosofia política, que és una afició que compartim vostè i jo. Senyor Martín Blanco, vostè sé que coneix molt bé els referents de la teoria liberal. Per tant, estic segur que està familiaritzat amb la distinció que feia Isaiah Berlin entre llibertat negativa i llibertat positiva.

Si quan jo era jove ho vaig entendre bé, Isaiah Berlin considera que hi ha una llibertat negativa que consisteix en que cadascú, cada persona, cada grup, pugui decidir autònomament què li convé i què no. Aquesta és la manera liberal d'entendre la llibertat: que cadascú individualment decideixi què li convé i què no. I hi ha una altra llibertat, que és la llibertat positiva, on hi ha forces exteriors que decideixen allò que és millor per a tu sense que tu hi tinguis res a dir. Aquestes forces poden ser l'Estat, un grup religiós o fins i tot un partit polític, per posar-ne tres exemples.

Em costa d'entendre com és possible que un grup com el seu, que es proclama liberal, estigui a favor d'un model de llibertat positiva i en contra d'una nació formada per homes i dones lliures que puguem decidir lliurement què volem ser.

Fetes aquestes consideracions generals, permetin-me que breument esmenti dos aspectes del discurs que vostès comparteixen amb els altres grups de la dreta. La primera qüestió és aquesta insistència en fer desaparèixer allò que vostès anomenen «xiringuitos». Es refereixen a empreses tan importants com el CTTI, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, les delegacions de la Generalitat a l'estranger o l'Institut Català de Finances. També parlen vostès del malbaratament de recursos públics que suposa tenir una plantilla d'assessors i d'alts càrrecs. Miri, vostè sap perfectament que ni són «xiringuitos» ni han de desaparèixer. De fet, qualificar-los de «xiringuitos», com va fer el senyor Carrizosa la setmana passada, és un recurs impropï d'un orador responsable.

Porto ara mateix un any i mig en política; no sé quant més m'hi dedicaré, però porto ara mateix un any i mig en política. He estat més de trenta anys, com saben, de directiu a grans empreses i també propietari i gestor d'una empresa que pagava nou nòmines cada mes i deu col·laboradors externs. I li diré una cosa: el nivell de professionalitat, de compromís i de competència de tots els funcionaris, treballadors i assessors que m'he trobat a la conselleria d'Economia i a tota la Generalitat és tan o més alt que el que m'he trobat al sector privat. Per tant, quan vostès menyspreen la feina de totes aquestes persones i el sentit del seu treball, estan menyspreant una vocació al servei del país i una generositat que tots hauríem d'honorar. *(Alguns aplaudiments.)*

El segon aspecte al que vull referir-me és aquesta petició d'auditoria i de control dels comptes públics que reclama el seu grup parlamentari. Miri, si vostè és capaç de posar-me com a exemple una administració pública de l'Estat que sigui més transparent que la Generalitat, que disposi de més procediments de control, em prendré seriosament la seva petició.

Fins aquí el que volia dir-li en aquesta primera intervenció. En el torn de contrarèplica, si no hi té inconvenient, em referiré als aspectes de política econòmica i de fiscalitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller, per la seva resposta sempre correcta i respectuosa; no esperava una altra cosa de vostè. M'ha citat Isaiah Berlin. I, efectivament, Isaiah Berlin i les seves idees precisament sobre el nacionalisme..., és un dels autors que tinc com a autors de capçalera.

I m'agradaria recordar-li una frase que diu Isaiah Berlin –la tinc escrita en castellà– que crec que defineix molt el comportament que genera en els homes, en els individus, el nacionalisme: «El nacionalismo es sin duda la más poderosa y quizás la más destructiva fuerza de nuestro tiempo. Si existe el peligro de aniquilación total de la humanidad, lo más probable es que dicha aniquilación provenga de un estallido irracional de odio contra un enemigo u opresor de la nación real o imaginario. Quizás la humanidad viva lo suficiente para ver el día en que el nacionalismo parezca absurdo y remoto, pero para ello deberemos entenderlo y no subestimarle. Y es que aquello que no es comprendido no puede ser controlado: domina a los hombres en lugar de ser dominado por ellos.»

I és això, precisament, senyor conseller, el que passa amb les idees del nacionalisme. I, sobretot, per una qüestió. Vostè em parlava de l'autodeterminació i la vinculava amb la idea de l'autodeterminació d'una comunitat política, del que vostè, signifiqui el que signifiqui, i amb tot el respecte, anomena «poble de Catalunya». L'autodeterminació, i això ja és..., podríem parlar de filòsofs anteriors a Berlin, com ara Kant i l'autonomia de la voluntat. Quan parlem de l'autonomia de la voluntat, quan parlem de l'autodeterminació, de la qual parlava Immanuel Kant, és precisament la individual. Perquè si ja un home és prou complex per poder dir «la meua opinió és unívoca» o «la meua opinió és absolutament granítica i sense cap mena de matisos», imagini's, senyor conseller, tota una societat.

Per tant, l'autodeterminació, com a concepte filosòfic, moral, del qual parlen Kant, Isaiah Berlin, John Stuart Mill, Benjamin Constant i molts altres teòrics del liberalisme, és evident que es refereix a l'autonomia de la voluntat individual, a la *self-determination*, a l'autodeterminació individual, i no a l'autodeterminació d'un poble. En tot cas, podríem parlar de quin és el subjecte de sobirania a Espanya, de quina és la nació a Espanya; de quin és, en definitiva, el nostre ordenament democràtic i jurídic. És evident que Catalunya no és subjecte del dret a autodeterminació, i, per tant, tot i que el debat filosòfic m'interessa i em sembla d'allò més interessant i substancial, deixi'm que li recordi quines eren les opinions d'Isaiah Berlin sobre el nacionalisme.

De tota manera, senyor conseller, jo vull fer parar esment en una cosa que també és important per a mi en aquesta ocasió. Vostè ha parlat de la seva trajectòria política, de la seva singladura, que dura fins ara un any i mig. És veritat que la situació en el si del Govern de coalició que mantenen amb Esquerra Republicana sembla complicada. I jo vull reconèixer, des d'aquest faristol, des d'aquesta tribuna, la seva aportació al parlamentarisme.

A mi, francament, m'agrada poder debatre, poder discutir amb persones raonables, amb persones amb les quals puc tenir diferències importantíssimes, però que a la pràctica generen un debat públic ric; un debat públic ric, perquè són capaces d'entendre que la realitat és complexa.

Jo crec que el principal problema del catalanisme polític ha estat precisament perdre de vista una cosa que els primers catalanistes..., ja no parlaria ni de Prat de la Riba ni de Cambó ni, òbviament, de Valentí Almirall, sinó que parlaria fins i tot del pare del nacionalisme català modern, el senyor Jordi Pujol, al qual, òbviament, jo no reivindicaré mai perquè tinc una opinió certament millorable de la seva figura, ja no només en termes fiscals, que també, sinó també en termes morals. Però hi ha una qüestió, que és que crec que la Convergència de tota la vida, un espai que potser en certa mesura vostè pot representar –guardi'm d'equivocar-me, senyor conseller–, ha perdut del tot de vista la realitat. I aquesta pèrdua de vista de la realitat ha estat profundament perjudicial per al debat públic de Catalunya; ha estat profundament perjudicial per a la vida política catalana i és un dels efectes, precisament, de la ideologia nacionalista. Cal no perdre mai de vista la realitat.

Catalunya és una societat complexa, és una societat diversa, en la qual conviuen sensibilitats d'allò més diverses. I, per tant, per fer política de la diversitat, per fer

precisament democràcia, per fer gestió de la diversitat..., no es pot fer mai des de posicions maximalistes, des de posicions dogmàtiques, des de posicions identitàries que excloguin la meitat o més de la meitat de la comunitat política, perquè això acaba generant, lògicament, fractura, divisió i una situació indesitjable com la que s'ha creat a Catalunya a l'escalf d'un procés que ha estat profundament divisiu.

Per això jo continuo reivindicant la meva catalanitat, la catalanitat del meu partit, amb tot l'orgull, exactament igual que reivindico la meva espanyolitat i l'espanyolitat del meu grup polític i del meu partit polític.

Gràcies, senyores i senyors; gràcies, conseller; gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Doncs ara, per a la rèplica del conseller, té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Senyor Martín Blanco, deixarem per a un altre moment, i perquè no se m'escapi tot el temps, la discussió sobre Isaiah Berlin i sobre el seu concepte de nacionalisme, que, com vostè sap, va viure, doncs, el terror i la persecució nazis. Ell era jueu i es referia a nacionalisme amb un concepte... Jo demano que busqui..., en tots els meus discursos, veurà que parlo d'«auto-determinació», de «sobiranisme», d'«independentisme», i molt poques vegades, per no dir cap, me sentirà utilitzar aquest terme.

Els catalans tenim una fiscalitat adequada? Miri, sobre això, la meva posició és prou coneguda. En primer lloc, he de dir que en els pressupostos de l'any 2022 ja vam aconseguir una fita important, no menor, tenint en compte l'històric dels darrers anys, i no es van apujar els impostos. I, en les negociacions dels pressupostos del 2023, he de dir-li que fins avui tenim l'acord de que no es tocan els impostos. Dit això, com a conseller, i d'acord amb l'actual context econòmic i d'acord amb l'actual context de preus i de salaris, crec que hauríem de ser capaços d'apujar el mínim exempt personal i familiar a l'IRPF.

També penso que s'hauria de deflactar el tram català de l'IRPF, perquè amb la inflació que patim no hi ha ara mateix millor política social que aquesta. I voldria també apujar el mínim exempt de l'impost de patrimoni de 500.000 a 700.000 euros, i no per afavorir precisament les grans fortunes, que no estan en aquest tram, sinó perquè els petits patrimonis estiguin en uns nivells equivalents, i, per tant, siguin competitiu amb la resta de comunitats espanyoles, i per tornar a on ja érem a Catalunya abans de les retallades del 2012, perquè és on estàvem abans de les retallades.

Li podria donar més detalls de les meves propostes sobre fiscalitat, però aquesta no és la qüestió. El tema és un altre. El tema és què significa una acció de govern lleial i responsable. Tots els governs de coalició del món funcionen perquè hi ha cooperació; cooperació i transacció entre els socis –ho hem vist a Alemanya en els darrers disset anys. I cada soci de la coalició ha de comprendre que ha d'estar al Govern mentre pensi que pot aportar més valor per als ciutadans i per al país estant-hi que no estant-hi.

Entenc la política com l'ofici més noble de tots: buscar el bé comú i l'interès general. I la responsabilitat més gran d'un partit, la responsabilitat més gran de qualsevol partit, és decidir quina és la millor manera de servir els ciutadans en cada moment. Al final, com a polítics, hem de fer-nos sempre un càlcul ben senzill: hem de posar en un plat de la balança què guanyen els ciutadans amb les nostres decisions –què hi guanyen–, i en un altre plat, què hi perden, els ciutadans, amb les nostres decisions.

En aquest moment, he de dir-los que a mi el que més em preocupa és l'estabilitat del Govern per tal de disposar d'uns bons pressupostos per a aquest hivern, per tal de servir els ciutadans i les empreses, i per tal de seguir avançant en el camí cap a la plena sobirania. Tinc clar que no seran al cent per cent els pressupostos que jo vol-

dria fer ni la fiscalitat que jo voldria –que penso que seria la millor per al país–, però aquests comptes no només els hem d'acordar dos partits del Govern, sinó que els hem de pactar també, com a mínim, amb un altre grup –com a mínim.

I sàpiga que, en qualsevol cas, em sento més còmode, com a conseller d'Economia, mantenint uns serveis públics de qualitat que no pas renunciant a l'estat del benestar i als seus pilars, si hagués de ser el peatge a pagar per abaixar la fiscalitat.

Faig meus els pressupostos que acabin sortint de la negociació; faig meua la fiscalitat que en surti. I els defensaré amb tot el compromís i lleialtat, perquè seran els pressupostos del Govern i, per tant, seran els meus pressupostos.

Acabo. Durant aquests dies deuen haver sentit dir que les coses s'han de decidir amb el cap i amb el cor, però no amb l'estómac. Hi estic plenament d'acord: el cap i el cor (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –deu segons, presidenta–; però encara hi posaria un tercer element per assegurar que els membres d'un govern de coalició, *tots* els membres d'un govern de coalició, estiguem a l'alçada de la nostra responsabilitat i del que s'espera de nosaltres: cap i cor, sí, però també cintura.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller. Doncs hem acabat els punts de l'ordre del dia d'avui, donat que una interpellació ha estat retirada.

Suspenem la sessió fins demà a les onze del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i un minut.